

КВІТЕНЬ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

1982

№7 (1121)

Київ

Ціна номера 30 коп.

ПЕРШЕ

ДРАМАТИЧНА СИТУАЦІЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ой, до нас залізли злодії! Негайно викликай міліцію!
— Ти з глузду з'їхала! А що як міліція зацікавиться, де в нас взялося стільки коштовностей при моїй скромній зарплаті?

Без слів.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ЗНОВУ НОЧВИ

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). У селищі Бородянка налагоджено виробництво дерев'яних ночов. Випускає їх районний побутокмбінат. Кожен житель селища може одержати їх безкоштовно, пред'явивши паспорт з пропискою у районному центрі.

Так по-діловому побутовики зреагували на численні скарги бородянців на те, що з травня 1981 року у селищі не працює лазня. Отож тепер можна буде митися у ночвах, як це робили наші предки.

ЛЕГЕНДАРНА ВУЛИЦЯ

Кор. ТАП повідомляє: У місті Чернівцях є вулиця, про яку ходять легенди. Їх почали складати жителі вулиці Білоруської відтоді, як багато років тому будівельна бригада місцевого машинобудівного заводу почала прокладати тут каналізацію до нового житломасиву. Розповідається в тих легендах, що колись на Білоруській не було глибоких ям, калюж, драговини, а також про те, що тут навіть регулярно курсував маршрутний автобус.

ВИПРОБУВАННЯ ПОЧУТТІВ

СУМИ. (Кор. ТАП). Як перевірити, наскільки серйозно зважили молоді люди свій крок, їдучи до шлюбу? У місті Сумах це питання блискуче розв'язано. Один із бенкетних залів, де справляють весілля, тут розташовано у закутку житлового масиву по вулиці Ремісничій, на першому поверсі багатоквартирного житлового будинку. Дістатися туди не так-то просто: дорога — вся у вибоїнах та у баюрах. Час від часу їх засипають гравієм — і тоді він розлітається з-під коліс, мов шрапнель. Святково прибрані весільні машини на цій дорозі враз покриваються грязюкою, молодий з молододо, а також гості, нерідко виходять з машин і автобусів, прикрашені чималенькими гулями.

Якщо після такої подорожі молоде подружжя не здригнеться і не втратить святкового настрою — значить, житиме довго й щасливо!

НОВИНИ ПОБУТУ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Коли жителі селища міського типу Браїлів хочуть оновити свій гардероб, то здають для фарбування речі до будинку побуту «Салют». Здав сюди три сорочки і С. П. Полюлюк. «Було це ще у травні 1981 року, — розповідає він кореспондентові ТАП. — Але й досі їх не повернули. Доведеться, мабуть, купувати нові сорочки. Як бачите, так чи інакше, а побутовики справді допомагають оновити гардероб».

Якщо послухати, то всі обома руками і за критику знизу та зверху, і за самокритику. На ділі ж дехто ставиться до неї, як до життя на Марсі: хай би воно й було, аби мене не чіпало. І тому коли грамотний, дисциплінований, принципний, стараний, оперативний (ці епітети взято з виробничої характеристики) начальник відділу капітального будівництва Головного управління культури Київської міськради В. М. Летуновський раптом виявив принципову незгоду з керівництвом управління в особах начальника А. М. Супруна та його заступника В. А. Голяника, останні розцінили це як замах на їхній авторитет.

Річ у тім, що товариші Супрун і Голяник вирішили передати відділу, очолюваному товаришем Летуновським, ведення і оформлення документації на виготовлення меморіальних дощок. В. М. Летуновський цілком резонно зауважив, що так просто це не робиться. Меморіальна дошка — не віконна рама, а мистецький твір. Об'єктивно оцінити його ідейно-художній рівень може лише висококваліфікований фахівець, а ще краще — художня рада. Оскільки ж доведеться мати справу з великими сумами гонорарів, то все треба зробити у суворій відповідності з існуючими положеннями і, зокрема, — наказом № 12 від 28 січня 1981 року міністра культури республіки про те, що монументально-декоративна скульптура повинна розглядатися і затверджуватися лише республіканською художньо-експертною радою.

— Ми не формалісти, щоб перед кожною інструкцією шапку знімати, —

відповіли йому товариші Супрун і Голяник. — Виконуйте розпорядження.

Грамотний, дисциплінований, принципний, стараний і оперативний Летуновський узявся за виконання у повній відповідності з даними характеристиками. Сходив за консультаціями у відділ праці та заробітної плати Художнього фонду УРСР, Худпроект, плановий відділ об'єднання «Художник», запросив на посаду молодшого наукового співробітника, що мав займатися дошками безпосередньо, Л. О. Прохорову — людину, добре обізану з усіма положеннями та інструкціями, підключив головного бухгалтера управління В. Г. Литвинову і заходився вивчати нову ділянку роботи.

Навіть похворіло знайомство з протоколами засідань так званої художньої ради при Головному управлінні (ніким не затвердженої), яка приймала і оцінювала роботи, показало, що її члени цієї ради не знімали шапки перед кожною інструкцією. Розцінки за проекти завищувалися. Більшість протоколів була підписана двома-трьома членами ради з дев'яти, в протоколі № 11 працівник управління Л. А. Пономарьова, котра його оформляла, підписала суму винагороди (роботу виконував рідний чоловік Пономарьова). Коротше кажучи, факти серйозних порушень були наявні і в досить широкому асортименті.

Грамотний, дисциплінований, принципний, стараний і оперативний Летуновський написав на ім'я начальника Головного управління товариша Супруна доповідну, в якій виклав усі ці

Небилиці

Він премії, хоч як просили,
Не взяв: — Працюю ж на
півсилі!

Синоптик влаштував коханій
Узимку теплі дні, весняні.

Набрид «Москвич»... Одного дня
Продав його, купив коня.

У анонімці написав:
«Який у нас чудовий зав!»

Дмитро СОЛОДКИЙ.

факти, і став чекати наслідків. Вони не забарилася.

— Не суньте носа, куди не слід, — порадив йому, викликавши до себе, товариш Супрун.

Принциповий Летуновський не прислухався до цієї майже батьківської поради і доповідно не забрав, а став навіть наполягати, щоб вона не залишилася без уваги.

— Гаразд, — пообіцяв товариш Супрун. — Не залишу.

І слова свого дотримав. Незабаром працівники управління знайомилися з наказом № 104, яким за неправильне оформлення протоколів тт. Любимовий, Александровий і Коваленко зауважувалося, т. Пономарьовий за підписку оголошувалася догана, а т. Летуновському, щоб не був таким розумний, — сувора догана.

Наступного дня його викликав до себе заступник начальника управління товариш Голяник і порадив або зробити висновок, або ж розійтися по-хорошому: Летуновський подає заяву про звільнення за власним бажанням, а він, Голяник, підшукує йому підходящу роботу.

Грамотний, дисциплінований, принципний, стараний і оперативний Летуновський схилювався до цієї майже батьківської поради. І незабаром перестав бути головою групи народного контролю. Позитивними епітетами його та інших двох порушників спокою — головного бухгалтера В. Г. Литвинову та молодшого наукового співробітника Л. О. Прохорову — уже не характеризували. В очах керівництва вони стали людьми, котрим наплювати на репутацію Головного управління. І кожен, хто спілкувався з відступниками, автоматично зараховувався в табір опозиції начальнику управління товаришу Супруну, який, коли його послухати, принципово, обома руками і за критику знизу та зверху, і за самокритику.

В. БОНДАРЕНКО.

м. Київ.

З ОЛІВЦЕМ ПО БЕРЕЗІВІ

Березівка — це не Одеса і, як кажуть одесити, навіть не Привоз. Березівка — це степовий райцентр на території Одеської області. Має крім чудових жителів, кілька багатопверхових будинків і не має, по суті, вулиці та каналізації. Власне, вулиці, судячи з назв, є, але повністю їх назвали цим словом не можна. Це швидше не вулиці, а напрямки до тих чи інших місць райцентру — з величезними вибоїнами, калюжами і купами сміття.

У Березівці ви не побачите газетних вітрин, дощок оголошень чи сатирично-гумористичних «вікон». Цього в Березівці нема. Але гумор у Березівці, як і в Одесі, є.

Якщо ви, вперше під'їхавши до райцентру, запитаете, не помітивши таблички на стовпі, чи це Березівка, то березівцеві на ваше запитання теж відповість запитанням:

— Чи це Березівка? Ні, це наша степова перлина, — і навіть не посміхнеться.

«Степова перлина» з усіх сторін світу, як намістом, обкидана банками, склянками, битим склом і непотрібною тарою. Кажуть, що для загальноміського смітника тут відвели спеціальне місце, але жоден водій жодної березівської організації до того місця ще не доїжджав.

Взагалі березівці не дуже полюбляють відриватися від рідних місць. Ті, що не возять, а носять сміття, — викидають його прямо на вулицю перед подвір'ям... сусіда. Сусід чинить навпаки. І якби раптом представники санепідемстанції та міськради захопили когось із тих «господарів» оштрафувати, ті б їм сказали чистісіньку правду:

— А це не моє сміття!

Те ж саме ви почуєте і від службових осіб. Візьміть, приміром, пивний бар. Той самий, що славиться на всю Березівку та її околиці. Бар і справді симпатичний. Поміі і залишки пива працівники бару виливають під гойдалки на дитячому майданчику. Мовляв, тут дітям не місце. Це, до речі, правильно. Але не місце й такому неподобству, як поміі. І якщо ви працівників бару запитаете: «Для чого ви це робите?» — у відповідь вони запитують вас:

— Ви хотіли сказати, для чого це роблять дітки?.. Якщо після пива у вас розгориться апетит і ви захочете перекусити у їдальні-кафе (березівці називають її на честь завідувачої «таверна Богачової»), то, як тільки переступите поріг «таверни», той апетит так само швидко щезне, як і будь-який відвідувач — у диму, кухонних випарах, лайках і антисанітарії. «Завсідники таверни» двіляться на вас з-під

шапок — яких тут, як і пальт, і кожухів, ніколи не скидають, — такими колючими і водночас туманними очима, що вам одразу стає страшно і ви починаєте оглядатися, чи нема, бува, десь поблизу доблесного стража порядку чи хоча б дружинника. Але їх тут, як і всюди в райцентрі, годі шукати. Сюди — в «таверну», — кажуть, навіть сам начальник райвідділу Максим Павлович Виноградський, і той увечері боїться з'явитися.

У Березівці темно. Хоч в око стріль. Темно і в парку, і в колишньому опорному пункті, де мали б збиратися дружинники, а тут зібрали склад із лопат, мітел і віників.

Дружинники й міліція в Березівці лягають спати рано. До слова, як і решта жителів. До цього їх примушує відсутність світла. Бо навіть гордість райцентру — вулиця Пушкінська — і та вночі перехожим кліпає однією лампочкою.

У Березівці своєрідні автобусні зупинки: є стоянки, є таблички, є стовпи. Навіть каркаси на зупинках є, а от самого покриття над ними немає.

Якщо ви скажете, що в Березівці ще й немає урн, то в це не повірять ніхто. Навіть приїжджий, якщо він хоч раз переночував у готелі.

— Ось, — скаже він. — Усі урни райцентру. В одній купі, на подвір'ї готелю.

Торгівля в Березівці йде з інформацією. Особливо в універмазі. Якщо, приміром, сюди прибувають дефіцитні товари, то в універмазі оголошується «санітарна година». У такі «санітарні години» товари спочатку розкуповують самі продавці та їхні родичі, а тоді вже ті, кому дістанеться. Добре було б, щоб у такі дні біла дверей «чорного ходу» організувати ще б... «санітарну людину». Дивись, і в голови правління райспоживспілки товариша Бімбаєва порядок був би.

Якщо ви у Березівку прибудете якимось транспортом, то щиро радимо з центральних доріг нікуди вбік не звертати. Це небезпечно. На окремих вулицях, таких, як Дачна, Щорса та інших, можуть повідлітати не лише колеса, а й гусениці від трактора.

Майже у кожному райцентрі України є свої річки (так колись селилися люди). Березівка — виняток. Тут не є, а була річка. Залишилися тільки береги і назва — Тартакай. Тепер по цьому виярку течуть різні стічні води та «духмяніють» на весь райцентр. Коли ми про це нагадали голові райвиконкому Віктору Марковичу Титенку, він перший, хто нам цілком серйозно, без гумору, відповів:

— Вона мене менше всього хвилює.

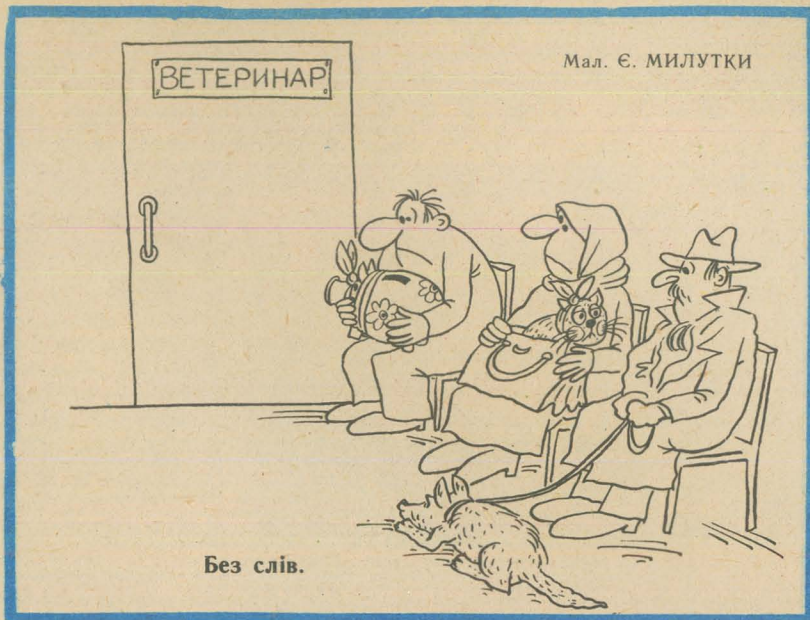
Ми глянули йому в очі — голова не жартував. Мене хвилює Тилігул, — розмірився Віктор Маркович. — Дістати б техніку, почистити річку за містом, навезти туди піску, організувати човнову станцію, вивезти ларки з водою...

...і пундиками, — хотілося додати нам. Але ми змовчали. Бо ми теж не проти пляжу на Тилігулі. Ми — «за». Але коли в Березівці тієї води ще й досі немає на автостанції, коли тут немає доріг, через які постійно виходять з ладу автобуси і зриваються рейси, коли в Березівці ще й досі водорозбірні колонки водою «плачуть» і від них тече тротуарами, котрих нема (як, до слова, і кінотеатру, а є лише фундамент-смітник, в якому закопано понад сорок тисяч карбованців), — то, нам здається, про пляж за десятки кілометрів думати ще рано. А втім, ми у Березівці були всього три дні. Віктор Маркович там уже три роки. Йому на місці видніше.

З олівцем мандрували,
записували та малювали:
фейлетоніст О. ЧОРНОГУЗ,
художник В. ШИРЯЄВ.

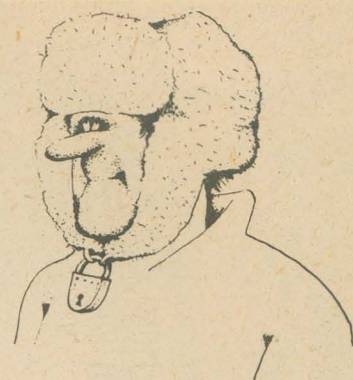
Одеська область.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Мал. І. ЛОПАТИНА

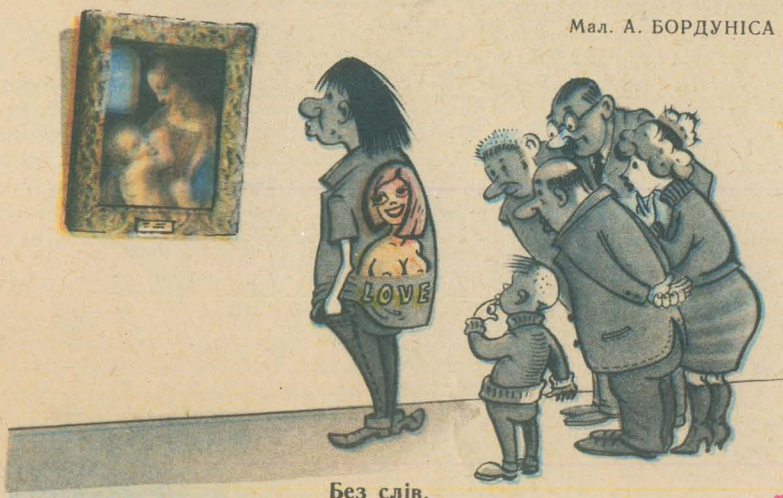

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

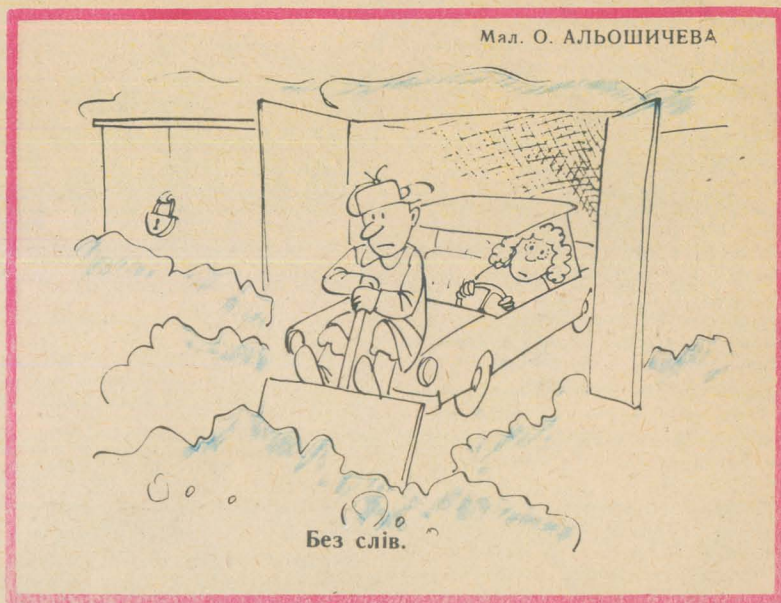
Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

СІЛЬСЬКІ НОВИНИ

УСМІШКА

Перед конторою колгоспу «Зоря» довгий час пустувала вітрина, на якій виставлялась стінгазета «Сільські вісті». На покоровленій фанері хтось крейдою понаписував:

- У Пилипа Хомрійчука здохла зозуляста курка.
- Антін Котляр розвівся з п'ятою жінкою.
- У Дем'яна Храпливого зник жорний кіт.
- У завідуючого клубом Петра Шевчука украдено план роботи.
- Петро Семенюк видав заміж індіка.
- В Анфісі Солодкої народилося п'ятеро цуценят. І всі песики.
- Колгоспний пасічник Анатолій Трохименко щотижня везе до міста на аналіз десятилітровий бутель меду.

Дякуючи дотепникам, тепер газетна вітрина не пустує, завжди оновлюється новими фактами з життя села і колгоспу «Зоря».

Олексій ГРИНЧУК.

м. Могилів-Подільський
Вінницької області.

РОЗКУСИВ

Про зава на зборах Микита казав:
«Він чемний, він чуйний, чудовий наш зав.
Талант розуміє й цінує людину...»
Таку змалював він приблизно картину.

«Який підлабузник! — обурився зав.—
Хоч дещо про мене він влучно сказав,
Бо вмію я й справді людей оцінити.—
І кращу посаду знайшов для Микити.

Олександр БІЛЕВИЧ.

м. Лисичанськ.

ДОВЕДЕТЬСЯ ДУМАТИ

ГУМОРЕСКА

Нічого й не приховував. Уже на першій оперативці наш новий начальник Роман Петрович Орлюк оголосив привселюдно: «Врахуйте, я читати вмію не тільки папери, а й думки тих, хто ці папери складає. Таку маю дивовижну здатність. Попереджаю, щоб потім на мене не ображалися».

Ми всі, звичайно, сприйняли це, як і належить сприймати подібні заяви керівництва. По можливості щирими усмішками, бадьорими запевненнями в своїй безмежній готовності відкрити Романові Петровичу не лише думки, а й серця, сповнені невимовної відданості.

Роман Петрович терпляче перечекав вибух, викликаний його заявою, а потім з незрозумілим роздратуванням повторив: «Мені здається, ви не зрозуміли. Я не жартую. Справді, маю здатність читати думки тих, хто мене оточує».

Це вже було занадто. Ну, похвалився своєю мудрістю, проникливістю, непересічними розумовими здібностями, й досить. Ми й так його будемо поважати. Згідно із штатним розкладом. Принаймні, вигляд такий будемо робити.

Хочеться йому наші думки читати? Читай, якщо такі дурниці можуть когось цікавити. Ми охоче погодимося з будь-яким варіантом прочитання. Що б він не вчитав. Не він — перший, не він — останній. Його попередники теж читали. Ми їм охоче це дозволяли.

Бувало, хтось із них раптом починав стверджувати: «Ви, мій дорогенький, насправді думаєте не так, а ось так. Я це по очах ваших бачу. Це ж на вашому обличчі написано!» Після таких заяв ми негайно щиросердцем каємося в своїй двоєдушності і славимо проникливу мудрість чергового керівника нашої контори. Обидві сторони при цьому усвідомлювали, що всі оті слова — поетичне, так би мовити, перебільшення, гіпербола, умовність, яка нікого ні до чого не зобов'язує. А Орлюк цього усвідомлювати не хотів.

Тож розходилися з оперативки, тамуючи іронічні посмішки. Начитаєшся наших думок, аяке! Якщо так кортить — будь ласка! Скільки завгодно! Думки у великому асортименті! На вибір! За бажанням замовника гарантуємо колір, фактуру, модний силует! Хоч по складах читай, хоч уголос. Ми на все згодні, з яким завгодно тлумаченням наших душевних мук і поривань погодимося. Як скажеш, так і буде.

А Роман Петрович після тієї заяви начебто заспокоївся. Не повертався до балачок про читання думок. Йому, звичайно, попервах і без того було що читати. Поки з усім паперовим господарством контори ознайомишся, вже нічого іншого читати не захочеться.

Ну, він мовчить, і ми йому про різні дурні обіцянки не нагадуємо. З ким не буває.

Натомість почав якось дивно себе поводити. Зайдеш до його кабінету, а він уважно на тебе дивиться, немов прицінюється, наче чекає чогось. І мовчить. Роман Петрович мовчить, і ми німуємо, папери йому на стіл викладаючи. Ознайомиться Орлюк з паперами і знову на їх авторів запитально зирить. А говорити нічого не говорить.

У своїй конторі ми всякого надивилися. Різні нам траплялися керівники. Тож і до цього звикати почали. Аж бачимо — засумував наш Роман Петрович. Біль і туга в його очах з'явилися. Сумує, а з якої причини — невідомо. Його попередники свою журбу на нас виливали. У відповідному словесному оформленні й з відповідними організаційними висновками. А цей наче лаятися не вміє, чи делікат-

ність зайва його заїдає? Мов заціпило йому. Ми й до такої дивовижної звикли. Живемо, на зажуреного начальника уваги не звертаємо.

Аж якось, десь уже на третьому, а може, й четвертому місяці перебування Орлюка на посаді начальника, гукають нас до його кабінету на позачергову нараду. Збіглися усі, хто в конторі на той час був, посідали перед керівництвом, чекаємо, що воно нам скаже.

А Роман Петрович уже навіть з відчаєм якимось у погляді кожного підлеглого вивчає і мовчить. Потім зітхнув, бідолаха, тяжко так зітхнув і, мов до себе, каже:

— Я так більше не можу. Загадка якась. Феномен. Хочете вірте, хочете не вірте, а я таки володію здатністю читати думки. Як це в мене виходить, сам не знаю. Хто винен? Тато з мамою? Природа? Вчителі? Сорок три роки читав легко, просто, не напружуючись навіть. Читав, аж поки до вашої контори не потрапив. Не ображайтеся тільки, будь ласка, але в мене складається враження, що в цій установі ніхто ніколи ні про що не думає. Принаймні тоді, коли спілкується зі мною. Навіть куценкою якоїсь думки вхопити не вдається. От і зараз. Я вам розповідаю про дивовижні, неймовірні речі, а ніхто не дивується, не ображається, не обурюється. Ніхто навіть не намагається щось збагнути чи, бодай, запам'ятати. Мої слова луною до мене ж і повертаються. Невже ніхто з вас не хоче про що-небудь подумати, над чимось замислитися?

Орлюк знову оглянув нас і скривився, як від зубного болю.

І тоді Василь Стебляк наважився перевірити, чи справді наш керівник має оту дивовижну здатність. Посовався на стільці, напружився і чемно так подумав: «Шановний Романо Петровичу, дозвольте мені вийти. Я чекаю на терміновий дзвоник з підпорядкованого нам підприємства. Мають передати оперативне зведення».

Роман Петрович здивовано подивився на Васю, наче вперше його побачив. Васю сидів червоний. З незвички аж упрів від того думання.

— Прошу, товаришу Стебляк. Можете вийти. Оперативні зведення, справді, треба приймати без зволікань.

На Васю від несподіванки мало гикавка не напала. Почуваючись якось непевно, він підвівся і вийшов з кабінету.

Нарада на тому, власне, й закінчилася. Орлюк відпустив усіх, не дочекавшись, поки ще хтось про щось подумає.

А після наради на сходах під час загального перекуру Васю захопився критикувати начальника:

— Думки він читає? Аяке! За оперативним зведенням я пішов! Ха-ха-ха! Дівчина мені повинна була зателефонувати. Знайома дівчина. Я й відпросився. А він одразу ж повірив. Прочитав, бачте, мої думки! Та я на його місці ніколи б не повірив. Я сказав би йому: «Прийшов на п'ятихвилинку — сиди, скільки треба. Хоч годину, хоч дві, хоч до вечора. Підпорядковані нам товариші зачекають. На те вони й підпорядковані».

Всі погоджувалися з Васюком, але, про всяк випадок, вирішили потроху мислити, заходячи до кабінету начальника. Хто знає, раптом справді він уміє читати думки? Довгенько придивляючись, а потім звикли. І загалом це позитивно позначилося на діяльності нашої контори. Дехто до таких цікавих речей додумався, аж приємно згадати. Розказав би, так ви однаково не повірите.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

ЗАЛИЦЯВСЯ

Гриць Макуха...

Як поїхав Гриць Макуха на курорт і зустрів там красуню — перший сорт. Звуть Марина. Карі очі, помах брів...

А фігурка!.. І хлопчина замінив, наче струмом пройняло всього ураз: Полюбив Марину в профіль і анфас. Наче тінь, за нею ходить цілий день, А Марина хоч би хни — ані тельня. Що хирлявий Гриць Макуха їй,

коли

Довкіл неї в'ються соколи-орли: Геркулеси крутоплечі і стрункі, Аполлони-молодці хіба ж такі! Та домігся хлопець, зрештою, свого, І Марина ошчасливила його: Просто так, не повернувши й голови, Позіхнула й запитала: — Звідки ви? Аж засяяв наш Макуха-неборак: — Я із Києва, — белькоче, — холостяк. Ще недавно чимала була сім'я, Ну, а зараз тільки матінка та я; У квартирі трикімнатній ми удвох... І красуня раптом вимовила: — Ох! — І вже сміх її приваблює луна: — Як раніш вас не помітила, дурна! Хоч кирпатий ви й малесенький на зріст, Але справа не в красі, у іншій зміст... А у вас таке у погляді щось є, Що, повірте, серце тьохнуло моє, Спалахнула незбагненим я вогнем... Як — увечері — разом на танці йдем? Забриніла в хлопця радістю душа, Підстрибнув він, мов тримісячне лоша, І почувсь його тремтливий тенорок: — Йдем! Я вмію танцювати шейк і рок!

Тонко лінію Марина повела... І за місяць вже у Києві жила. Ну, а згодом, через тижнів три чи два Гриць Макуха чує жіничні слова: — Слухай, милий, мо', тобі це й зашкребе, Але, знаєш, розлюбила я тебе. Словом, так: скоріш розлучимось давай, Розділяєм житлоплощу — і гуд бай! Гриць — у крик! Старенька матінка — у плач! А Марина кривить губи й каже: — Бач, Розкудахкались!.. Прописана тут я, То частина трикімнатної — моя. Не погодитесь — на вашу ж це біду: Я такого Геркулеса приведу (Жить зі мною він, між іншим, хоче тут), Що обом вам буде амба і капут... Ну, а згодом суд, без зайвих перепон, Житлоплощу розділив. Бо є закон.

Що у вірші намагався я довести? Поясню: хотів Макух застерегти, Тих, котрі, порозмовлявши п'ять хвилин, Тягнуть в загс Марин, Ірин, Галин, Килин; Тих, які під верескливий шейк і рок Вертихвісткам потрапляють на гачок. ...Хоч, признаюся, бува і навпаки, Що й дівчата потрапляють на гачки. Це тоді, коли зальотників-Грицьків Бачим в ролі тимчасових приймаків.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Муки творчості

УСМІШКА

У квартирі панувала тиша. Всі можливі джерела шуму були знешкоджені: телефон і дзвінок вимкнені, крани на кухні та у ванні міцно закручені, радіоприймач — захований до шафи. Невдачі-мусі, що залетіла у квартиру, було відразу винесено смертний вирок.

Вся рідня ходила навшпиньках, ніби танцюючи. А коли хто-небудь розкривав рота, бажаючи щось сказати, мама робила страшні очі і, позирнувши на зачинені двері сусідньої кімнати, шепотіла: «Тс-с-с! Пише!» Обереженько, щоб шарудінням не перебити творцеві натхнення, тато

взяв двома пальцями газету, зазирнув у програму, тоді тужливо глянув на телевизор... Мама, мов легкокрила муза, одразу ж пурхнула повз нього і закрила екран, як амбразуру, власним тілом. Дідусь зробив необережний крок, поскоковзнувся, та так і завмер, стоячи

на одній нозі. З цієї дещо екзотичної пози його вивів розпачливий зойк із сусідньої кімнати:

— Мамо! Знову ляпка!.. Першокласник Олесь готував домашнє завдання.

Наталя КУЛИК

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Фотокореспондента газети «Радянська Україна», учасника партизанського руху на Україні в роки Великої Вітчизняної війни проти гітлерівських загарбників, лауреата Державної премії імені Т. Г. Шевченка Якова Борисовича ДАВИДЗОНА з його першим 70-літтям.

КОЛЮЧІ РУБАЇ

1
Як горох, з нього правильно скачуть слова,
Знає добре усі громадянські права.
І обов'язки теж ніби знає не гірше,
Та виконувати їх, як на гріх, забуває.

2
Вихвалявся Комар: «Я — родина Орла!
Є у мене, як в нього, два дужих крила...»
Але пташка маленька лиш клонула легко —
Був хвалько і — нема. Отакі-то діла.

3
«Все життя в боротьбі», — в цих словах є резон.
Щоб не здатись життєвим незгодам в полон.
До обіду сидить він, долаючи голод,
По обіді збороти сплякується сон.

Роман ЮЗВА.

м. Івано-Франківськ.

Пертонецький
Вогнегасник

«ТЬХУ-ТЬХУ» НЕ ДОПОМОЖЕ

Торік на Львівщині спалили сотні тисяч карбованців. Отак просто взяли та й кинули у вогонь багато грошей. Уявляєте? Палили, щоправда, не готівку, не асигнації, не купюри. Палили вже готове: житло, промислові та сільськогосподарські об'єкти, торговельні приміщення.

Це можна було б назвати актом несвідомого вандалізму, якби нам не було достеменно відомо, що це є результат свідомого нехлюйства. На практиці воно, те нехлюйство, проявляється у такий спосіб. Генерально реконструюють Бориславську фабрику нетканних матеріалів. Щойно здано в експлуатацію склад готової продукції. Треба було ще провести деякі електрозварювальні роботи. При цьому, як усім відомо, слід завжди пам'ятати деякі дрібнички, про які так надокучливо нагадують пожежники. Та позаяк це дрібнички, та ще й надокучливі, то ними в процесі успішного виконання виробничого плану знехтували. І склад запалав голубим полум'ям. Блмнуло двадцять сім тисяч карбованців.

Збитки від нехлюйства працівників магазину «Дитячий світ» у м. Городку вилилися в сорок п'ять тисяч.

Не раз дорогі фейерверки освічували небо Жидачівського району. Чи не найяскравіший був у ходорівському цеху меблевої фірми «Стрий», бо тут горіло все, що горіти може. І досі своєрідним пам'ятником пожежосприятливій діяльності начальника цеху І. С. Лапашинського стоїть тут обгоріле приміщення. Приїхали ми, оглянули пам'ятник. Вржас. А довкола — все по-старому. Склад палихих матеріалів так само, як і торік, не винесено у відповідне місце, дерев'яні конструкції горішніх приміщень, як і торік не оброблено вогнезахисним розчином. Як і раніше, нема тут наочної протипожежної агітації. Ми, було, хотіли поклопотати за тов. Лапашинського, щоб його, значить, для порядку оштрафували. Але чи ж допоможе це? Згадали: з Ігора Степановича і перед минулорічною пожежею стягували штрафи. І не раз...

Ну, досі ми говорили про тих, хто вже погорів. Вирили ми побувати й у тих, хто ще (тьху-тьху через ліве плече) горіти буде. Люди ми не марновірні, а тому не думаємо, що наше щире «тьху-тьху» (навіть через ліве плече) може уберегти від пожежі. Уберегти може дещо інше. Але іншого товариші чомусь не роблять. Ось територія Жидачівської фабрики культвиробів, де директором Я. В. Вереминський. Тут є все необхідне, щоб при слухній нагоді запалати яскравим полум'ям. Дошки, діжки, інші лісоматеріали навалено так, що проїхати між

усім отим багатством зможе хіба що майстер автомобільного слалому. Старі дерев'яні сараї давно вже слід було знести, але їх чомусь зберігають. Не інакше для того, щоб майбутній фейерверк був яскравішим. Для того ж, мабуть, і пожежні щити не укомплектовані первинними засобами пожежогасіння. Курять тут усюди, де тільки можна. Де не можна — теж курять. Бо спеціальних місць не відведено. Після цього ми мимохіть дійшли висновку: дурна буде пожежа, якщо не обере для своєї гулянки цей об'єкт.

Хоч, можливо, вона, пожежа, волітиме спочатку побувати на Львівській парфюмерно-косметичній фабриці. Бо тут умови для неї не гірші. І територія так само захарашена ящиками, тарою та іншими матеріалами, що їх палко кохає вогонь, і первинних засобів пожежогасіння явно недостатньо. А до тих, які є, добратися важко. І тут дерев'яні конструкції не оброблено вогнезахисною рідиною. А директор фабрики Елеонора Павлівна Флис усю свою бурхливу енергію спрямовує на дискусії з пожежними інспекторами, не погоджується з їхніми вимогами. Те за неї одна: дарма, мовляв, панікуєте, товариші, в нас поки що не горить.

Ні, що там не кажіть, а не перевелися на львівській землі любителі погратися з вогнем. І наше «тьху-тьху» (навіть через ліве плече) може їх не врятувати.

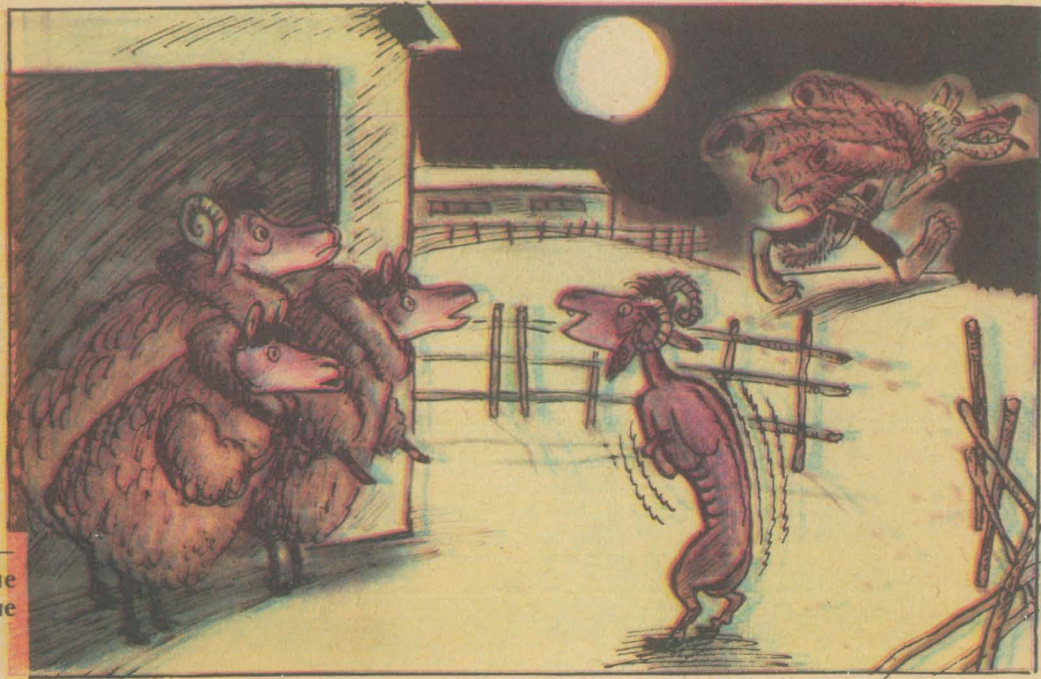
А з чого ми, власне, розпочали? Ага, з того, що минулого року у Львівській області спалили сотні тисяч карбованців. А Львівщина, слід сказати, в цьому відношенні ще не веде перед у республіці. Хоч і не пасе задніх.

В. СТОЄЦКИЙ,

старший інспектор управління
пожежної охорони МВС УРСР,
О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну, думала, —
з'їсть, а він лише
дублянку з мене
здер!

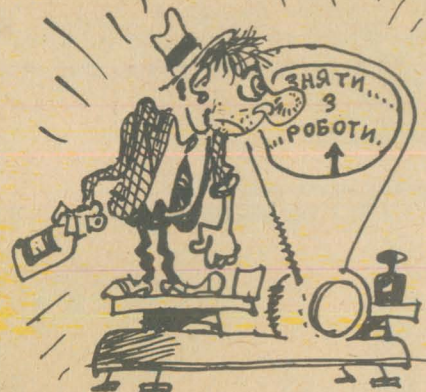
Ох, і вередливий народ ці покупці! Одному порадь, другому дай відповідь на якесь запитання, а третьому — роби все разом та ще й з посмішкою. Інший би на місці завідувача магазину села Маленки (Красилівський район Хмельницької області) Р. Кальчука і пробувати не хотів би, а він — із задоволенням. Відповідний настрій створював собі доброю чаркою. Якщо ж покупці, на його хмільну думку, не виявляли взаємної радості, він робив їм належні зауваження. Часом навіть при допомозі кулаків. Про такий «сервіс» написали Перцеві покупці.

На прохання редакції лист маленьківиці перевірила Хмельницька обласпоживспілка. Як повідомив заступник голови правління П. Ф. Борщинський, факти, наведені в листі, підтвердилися. За грубість, неодноразову появу на робочому місці у нетверезому стані, за постійне невиконання плану Р. Л. Кальчука з роботи звільнено.

З того часу, як завідувача магазином № 63 (село Васильки Богуславського району) Босенко Т. А. стала працювати ще й за продавця, вона відчула себе

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ПОРУШНИКАМ ПРАВИЛ
РАДЯНСЬКОЇ ТОРГІВЛІ

повновладною хазяйкою і почала робити, що їй заманеться. Магазин відкривала зрідка, та й то ненадовго. На будь-яке зауваження гримала, мовляв, відчепіться, працюю за двох, то й відпочивати маю право за двох.

Київська обласпоживспілка відрядила у Васильки свого працівника для перевірки листа, адресованого Перцеві. Факти повністю підтвердились. За порушення правил радянської торгівлі, зловживання Босенко Т. А. з роботи звільнено. Про це редакції повідомив заступник голови правління обласпоживспілки В. Н. Ковтуненко.

Земною богинею відчувала себе кладовища Генієського паливного складу (Херсонська область) В. А. Кушнір. І хоч всевадність її обмежувалася рамками складу, це не заважало їй богувати. Як написали Перцеві покупці, В. Кушнір відпустила вугілля, коли їй заманеться і тому, хто більше сподобається, а простіше — з кого можна більше злупити грошей для власної кишені.

З Генієського районного комітету народного контролю, куди редакція надіслала скаргу покупців, повідомили, що факти мали місце. За систематичне порушення правил торгівлі Кушнір з роботи знято.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ
ПРО СПРАВИ ПРОЗАІЧНІ

ЯКБИ НЕ ПЕЛЮШКИ...

«Купили ми для новона-
родженого кілька пелюшок
швейно-виробничого об'є-
днання «Придніпрянка»
(шполянський філіал). І от
після прання пелюшки так
«збіглися», що загорнути
в них дитину неможливо.
Те ж саме сталося і з пе-
люшками, що їх придбали
наші знайомі».

Сім'я Кирилюків з м. Черкас.

В об'єднання назва така поетич-
на,
Що проситься-проситься
пісня лірична.
А що, проспівав би ліричну таки,
Якби не шполянські
оті пелюшки...

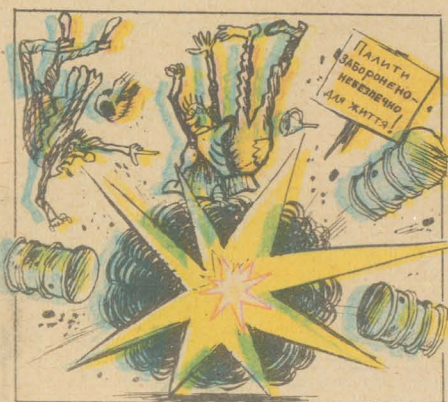
Валентин КИРИЛЕНКО.

РОДОВІД

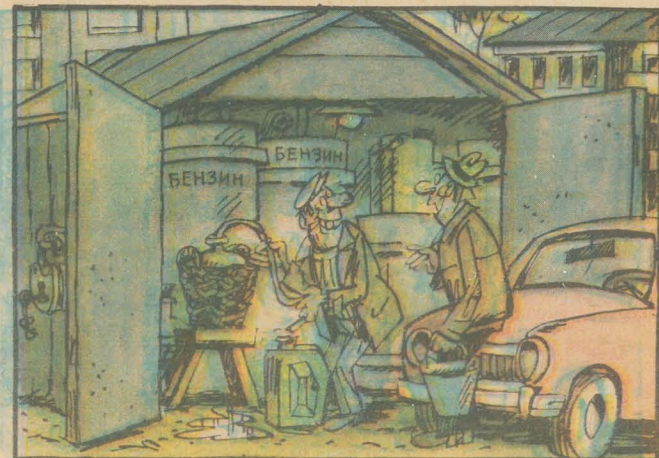
Петро напідпитку бабусі доводить:
Людина, їй-богу, від мавпи походить.
А баба: свят-свят, що ти мелеш дурниці.
Од мавпи походять хіба що п'яниці.

Володимир ПІГОЛЬ.

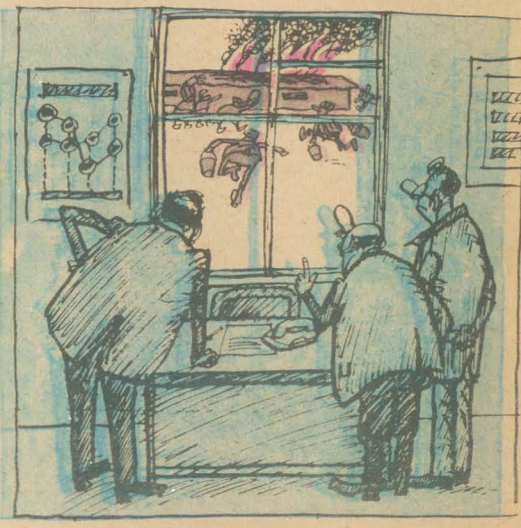
Виходить у світ черговий «протипожежний» плакат
Перця. Подаємо кілька малюнків з нього.

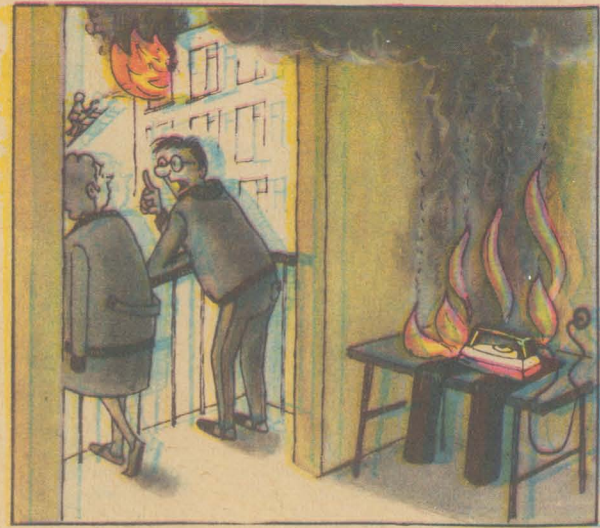
— Ти диви: тут правду написали!

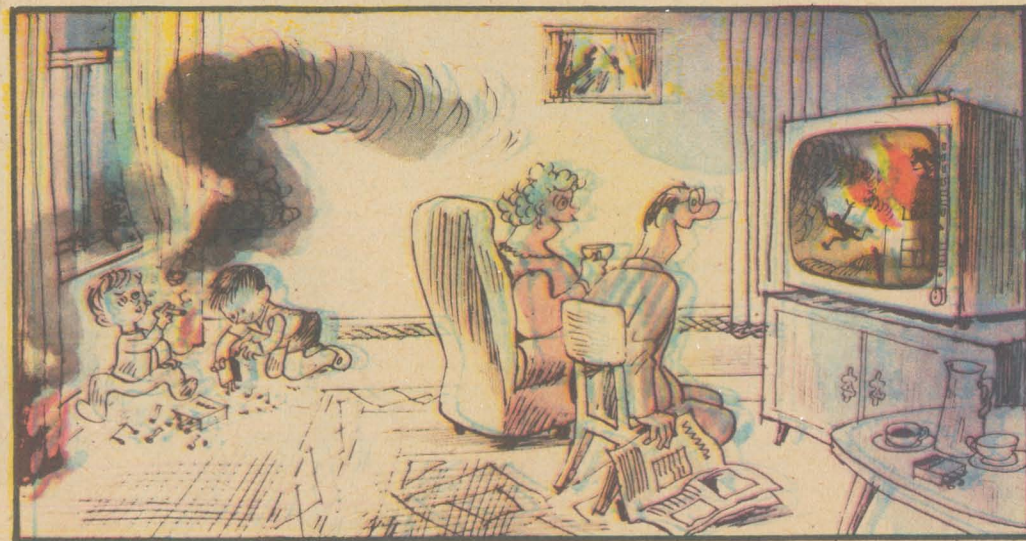
— Навіщо тобі стільки бензину?
— Про всякий пожежний випадок.

— Ти ба: у сусідів пожежа.
Либонь, і нам не завадило б проти-
пожежний інвентар придбати...

— Мабуть, вони там, роззяви, праску
забули вимкнути...

— Так здорово знято сцену пожежі, що навіть запах диму відчувається!

Воно, звичайно, трохи дивним здається: бити у всі дзвони — «з опаленим квартир негражд, мерзнуть люди», — коли надворі сонячна весна, літо на порозі, а гіпотетичний циган, настроєний вельми оптимістично, давно продав кожуха.

Але то вже така круговерть у природі, нікуди від неї не дінешся: що — «пройде ясне літечко, настануть холоди...» і т. д., див. за текстом. Ну, вербовому листячку що? Воно собі попливе за водою і, можливо, навіть допливе до теплих країв. А люди, які лишаються зимувати в квартирах, де температура близько нуля, а з кімнати в кімнату шугають вітри змінних напрямків? Ім, мешканцям будинків, що практично не опалюються, як доживеться до іншої пісні: «а вже весна, а вже весна, із стріх вода капле»? Дочекаєшся, як же ж, поки із стріх закрапає, коли під власним носом замерзає.

Словом, це був фейлетонний антураж, а зараз — факти. У місті Кам'янець-Подільському є цукрозавод, а біля нього виросло селище — будинки з паровим опаленням.

У 1979 році шість власників будинків з вул. Будівельників звернулися до директора заводу тов. Погоржельського Б. Й. з проханням дозволити їм за свій рахунок підключитися до заводської ТЕЦ. Директор заводу дозволив — при умові дотримання технічних норм і наявності відповідної технічної документації. Згодом до перших шести домовласників приєдналося ще четверо: троє з пров. Будівельників, один — з вулиці Затонського, 7. А в листопаді

Фейлетон — „НЕ НА ПОРІ“?

1980 року захотів підключитися до заводського тепла й громадянин Громоу П. І. (вул. Затонського, 6). Директор заводу і на його заяві пише позитивну резолюцію.

Проте резолюція, якою позитивно вона б не була, сама по собі тепла не дає.

І почалась у Громоу П. І. веремія: то труби не того діаметру, то техдокументація підгуляла, то те не так, то се не сяк. Отож невдовзі підключається... ні, ні, не дім Громоу до заводської ТЕЦ, а спершу міськарада, а далі й облрада до цієї справи.

Голова міськради Козлов Володимир Олександрович на скаргу, що холодно, відповідає так: «...з метою вирішення конфліктного питання дано

вказівку адміністрації заводу прийняти на свій баланс теплотрасу і вирішити питання підключення будинку т. Громоу позитивно».

Заступник голови Хмельницької облради тов. Полевничий Ю. Г. встановив навіть строк для відповіді (мається на увазі позитивне вирішення питання) — 9 квітня 1981 року.

А слід було б розібратися одразу і встановити, що завод за цю трасу і не збирався братися, бо вона споруджувалася з порушенням технічних норм.

Відбулися й «конфліктні» збори, на яких від адміністрації був заступник директора цукрозаводу тов. Глейзер І. Ф. і всі десять «власників» теплотраси.

Громоу у клопотанні відмовляють — не та техдокументація!

І пішло-поїхало (ба й полетіло, бо нащо ж авіапошта?): скарги, листи, відповіді, запити на відповіді, сигнали, відписки і т. д., і т. п.

А чи не простіше було б, товариші хороші, замість того, щоб отак неекономно папір переводити, замість жвавого листування, а просто кажучи, відписок, та звеліти комусь слід сісти і зробити техдокументацію як слід, щоб «утеплити», а не просто «зацитувати» тов. Громоу?

Виявляється, не простіше. Бо у Кам'янці-Подільському є й інший прецедент у цьому ж плані.

Якщо конфлікт у селищі цукрозаводу тягнеться з 1980-го року, то є в місті ще одна конфліктна (і взимку холодна) «точка»: жильці будинку № 10, що по вул. Дзержинського, з 1970 (і) року домагаються, щоб газифікували їхню триповерхову оселю.

І що ж? А ціле нічого.

Правда, у вересні 1981 року голова міськради тов. Козлов Б. О. пообіцяв дещо тов. Шевцю, але де гарантія, що це знову не обіцянка-цяцянка?

Тому й фейлетон доводиться писати, поки тепло: щоб до того часу, як «листячко понесе вода» річки Смотрич, у славному місті Кам'янці-Подільському на вул. Затонського та Дзержинського дещо змінилося на краще.

Г. ЛОЗУН.

ВРЯТОВАНИЙ НАРЦИС

Нарцис під правдавним небом Побачив себе в воді — І так закохався в себе, Що квіткою став туди.

То — міф стародавній... А часом Наснитися, бува, мені: Античності гордий красень Заглянув у наші дні.

Дороги ведуть Нарциса Між луків, степів, гаїв... Ось в річку він подивився — І байдуже погляд одвів.

Чорніла під ним широка Безмовна безодня вод, Куди уже довгі роки Відходи скидав завод...

Його не згубила врода, Не впа на густий моріг, Бо в тих каламутних водах Побачити себе не зміг!

Володимир СТРЕКАЛЬ.

ТЕАТР «ПЕРЦЯ»

МОЖНА ЖИТИ

Ціють: Петя Заціпка — компресорщик. В'єся Зюзюкало — сантехнік.

У просторій кімнаті, обставленій скляними шафами з різноманітними спосарними інструментами, з різних боків столу у білих халатах сидять Заціпка і Зюзюкало, важкими поглядами втупившись у телефонний апарат.

Зюзюкало. Ти добре перекрив, Петю?

Заціпка. Питаєш... Зюзюкало. Чого ж не дзвонять? Заціпка. (Дивиться на годинник). Ще десять секунд, Васю. Раз, два... три... шість... дев'ять... Ну!

Тріскоче телефон. Заціпка потирає руки.

Зюзюкало. Петю, брати трубку? Заціпка. Питаєш... Зюзюкало. По півночі знімає трубку.

Зюзюкало. Альо! Кого? Заціпка? Чому — бачив? Я його й зараз бачу. Дати йому трубку? А як? Я його бачу через вікно. Він коло кисневої. Щось рихтує. Покликати? Зараз.

Зводиться із-за столу, ступає кроків два вбік.

Заціпка! Чуєш? До телефону. З терапії кличуть.

Заціпка. (Встає, підходить до дверей, якусь хвилину очікує, потім відкриває двері, грюкає ними, повертається до столу, бере трубку).

Алло... Заціпка на дроті. Як кажете? Кисень не надходить? Знаю. Переходьте на подушки. Що? В подушках кисень закінчується? Труба діло... Обом нам труба, Маріє Антонівно. Вам як завідувачій відділенням, а мені як кисневику... Виходу поки що не бачу. Манометр забився, а промити нічим. Що? Скільки треба? Грамів двісті. Небагато, а де взяти? Дасте? Ну, дякую красенько. Я миттю. (Кидає слухавку, до Зюзюкала). Я пішов.

Невдовзі повертається. Дістає з кишені халата двохсотграмову пляшечку. Ставить на стіл.

Зюзюкало. Не розбухала? Заціпка. Питаєш... Вона й півлітра налила б, але я сказав: нехай іншим разом. Тільки на перемишку деталей. Дев'яностошестиградусний. Ректифікат.

Зюзюкало. Живемо! Заціпка. Чимось би закусити... Зюзюкало. Елементарно. (Набирає номер телефону). Альо! Харчоблок? Мені шеф-кухара. Валечко, ти? Не впізнав. Довго житимеш. Вода гаряча є? Ну й добре, а то перебої часто бувають. Що мені треба? Ніби не знаєш. Скільки? На дві порції. Ні-ні, нікого не треба присилати. Сам підійди. Ну, давай, всіх благ. (Кладе слухавку). Отак. Порядок!

(Виходить. За якусь хвилину повертається з тарілкою котлет, помідорами, огірочками). Кисень я відкрив.

Заціпка. Молодець. Почнемо?

Сідають з різних боків столу. Розливають рідину. Випивають.

Зюзюкало (закусуючи). Можна жити. Правда, Петю?

Заціпка. Питаєш... Лікарня в наших руках.

Зюзюкало. Незамінні ми люди. Без води, як і без кисню, ніхто жити не може. А значить — не може жити без нас. Правда, Петю?

Заціпка. Питаєш... Давай уточнимо програму на завтра.

Зюзюкало відкриває шухляду столу, дістає записничок.

Зюзюкало. Та-а-а... Двадцять число. Хірургія... Неподача води... Це по моїй лінії. А по твоїй — харчоблок. Перекриття газу. Можна жити.

Смачно хрумтять огірочками.

Завіса.

Анатолій ЖИТНИК.

Розумниця

Усмішка

Прийду розхристаним — одразу втямить, що десь у компанії буває набосуранитися й мовчить, як риба.

Приховаю крихту зарплати — бігає по хаті, обмацує всі закутки, поки не знайде.

Забуду світло вимкнути у підсобному приміщенні — спокійно немає ні мені, ні сусідам, поки не вимкну.

Задрімаю в кріслі перед телевізором — шарудить, поки не розбудить. А у вихідні, коли варю, мию, прибираю, ласощами пригощаю, — очі у неї від радощів сяють. І такою стає лагідною, такою доброю та милою, хоч до рани прикладай.

Розумна собачка.

Микола ПЕТРОСЮК.

ПІДГОТОВКА

Усмішка

Не тримайте — зберігайте, або рими на стінах

Кажуть, коли у серпні 1820 року Олександр Сергійович Пушкін по дорозі в Гурзуф на кілька днів затримався у Феодосії, не один житель цього південного міста, натхненний присутністю великого поета, в екстазі схопився за перо, щоб і собі випробувати шаста на царині служіння музам і граціям. Чи народилися внаслідок цих похвальних зусиль якісь поетичні шедеври, хай скажуть літературні дослідники. А нам лиш відомо те, що благородний порив до високого стилю не охолюв у феодосійців і досі.

Особливо люблять тут складати вірші на теми торгівлі та громадського харчування. Заходиш, наприклад, у їдальню № 1 по вулиці Войкова, 11 — і очі розбігаються од віршованих табличок. Одна з них гаряче переконує:

КТО РАНО УТРОМ КОФЕ ПЬЕТ, ТОТ НИКОГДА НЕ УСТАЕТ.

Друга табличка промовляє до відвідувачів таким афоризмом:

ПОМОГИ, ТОВАРИШ, НАМ, УБЕРИ ПОСУДУ САМ!

Остеронь важливої справи розвитку вітчизняної поезії не залишається і санітарно-ветеринарний нагляд. Творчі здобутки працівників цієї відповідальної служби вивішені на великих щитах уздовж торговельних рядів місцевого колодосного ринку. Один із таких віршів високохудожньо попереджає громадян:

КУПИЛИ ОВОЩИ, ФРУКТЫ КУПИЛИ — НЕ ЕШЬТЕ СРАЗУ, СЪЕДИТЕ ПОТОМ.

САМОЕ ГЛАВНОЕ ПОЗАБЫЛИ — ПОКУПКУ ПРОМЫТЬ И ОБДАТЬ КИПАТКОМ!

Скажете: хіба тут щось неправильно написано? Усе правильно. Краще громадськості застерегти, ніж допустити, щоб когось загнала на той світ якась там погана бацила... Ах, ви про художній рівень цих римованих вправ? Ну, це вже, знаєте, діло десяте. Не всім же й Пушкінами бути. І Маяковськими.

Вірші пишуть не лише у Феодосії. Пишуть їх і у Києві. При Київській організації Спілки письменників України є навіть творче об'єднання поетів.

Дуже вже сприяє художній творчості краса знаменитих столичних вулиць, проспектів, бульварів і площ, парків і скверів, а також, певна річ, славнозвісних квітучих каштанів.

Проте пристрасний заримований заклик, який впавав нам у очі на стіні кіноконцертного залу «Маятко», що стоїть у квітучому парку імені Ватутіна, безперечно, складає не член Спілки письменників. Ось він, цей унікальний зразок вишуканої рекламної лірики:

ШВИДШЕ, ХЛОП'ЯТА! ШВИДШЕ, ДІВЧАТКА, ДО КІНОКОНЦЕРТНОГО ЗАЛУ «МАЛЯТКО».

Відчуваєте, яка ритміка, яка мелодійність! Яка багата образна палітра! Але це ще не все. На сусідньому щиті красується ще яскравіша перлина саморобно-поетичної творчості:

ГЕЙ, МАЛЕЦА, ЧАС НЕ ГАЙТЕ — НА АТРАКЦІОНІ ПОСПІШАЙТЕ!

— Це ти, сусіде?.. А я дивлюсь-дивлюсь і думаю: чого це ти навколо своєї хати кружляєш! Наче штучний супутник! Що, в місячну ніч не спиться, пригадав свою молодість? Чи, може, зуби розболілися?.. Чого мовчиш, Миколо? Та ти що, спиш на ходу, чи як? Так і носа розквасити он об ту грушу можеш...

— Що? Га? Чого?.. А, це ти, Карасю? Не лякайся, це я вчуся на ходу спати. Нічним сторожем на будмайданчик влаштовуюсь. За суміс-

ництвом. На кольоровий телевизор хочу підхалтурити. Ну, просять люди, отакими слізьми благають: посторожуй хоч із рік! Мені що — я, ти знаєш, людина добра, жаліслива. Всі тепер пнуться, як не в інженери, так у шофери, а в сторожі чи прибиральники ніяку чортяку не заманиш! Ім головне — щоб сторож ворухився! А чи запліснені, чи розпліснені в сторожа очі — це вже їх не обходить!

Віктор ВЕКТОР.

Звичайно, для того, щоб потрапити на атракціон, необхідно купити квиточок. Інакше ви перетворитеся на елементарного «зайця». А «заяць», як відомо, — то чорна пляма на здоровому тілі «обліченого» пасажирського загалу... Втім, ось як трактує цю тему плакат, вивішений у салонах деяких міських автобусів:

ЗАЯЦ СЕРЫЙ, ЗАЯЦ БЕЛЫЙ. НУ, А ТЫ КАКОГО ЦВЕТА, ТОВАРИЩ БЕЗ БИЛЕТА?

Заходиш в автобус, дивишся на вухатого зайця, який намальований біля кабіни водія, і відчуваєш, як у тебе вуха поволі червоніють... З чого б це? Наче ж і талончик прокомпостував... Отака вже вона, сила поетичного слова!

Або читаєте такі рядки: ГРОШІ ВДОМА НЕ ТРИМАЙТЕ — В ОШАДКАСІ ЗБЕРІГАЙТЕ!

Вас відразу немов пронизує електричний струм. «Справді, як це я раніше не здогадався?» — думаєте ви і чимдуж біжите додому, де досі через власну легковажність тримали гроші, щоб негайно ж віднести їх до найближчої ошадкаси.

І коли ви кладете до кишені новесеньку ошадкнижку, вами оволодіває ліричний настрій. Вам хочеться зупинити підряд усіх перехожих і читати їм власні вірші. В голові самі собою складаються перші рими:

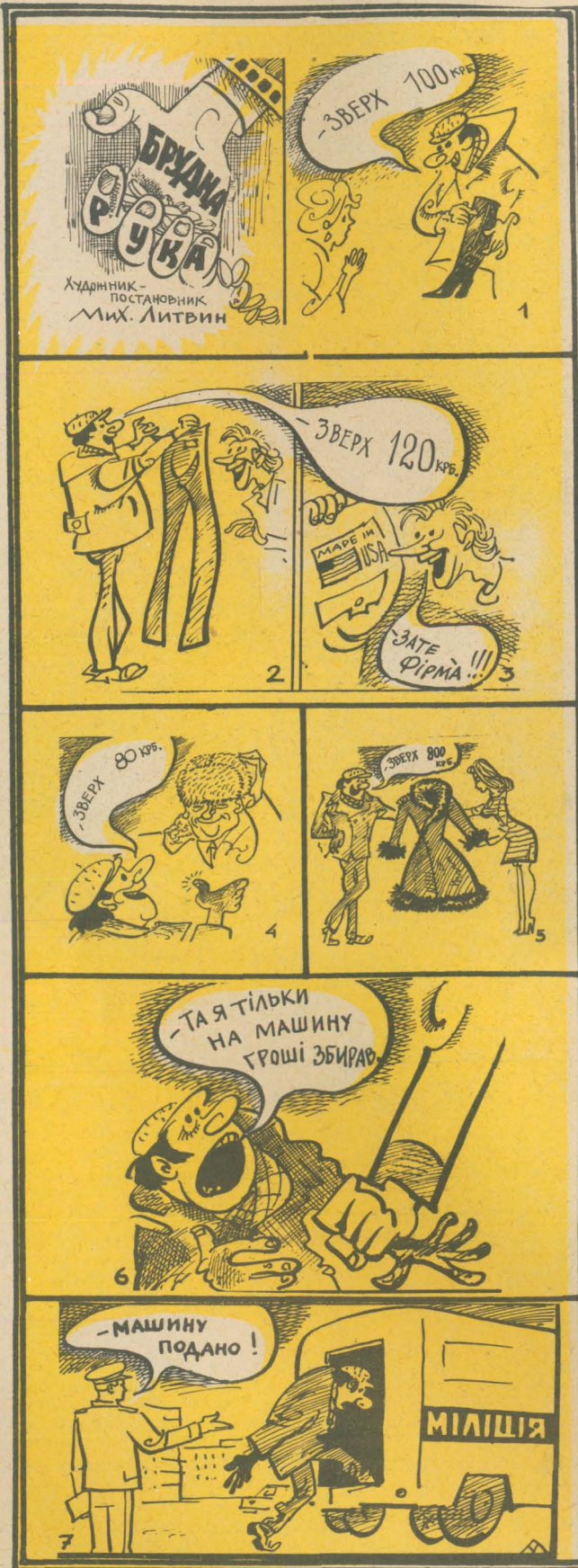
АХ, ВІРШОВАНА РЕКЛАМА, ТИ МЕНІ — МОВ РІДНА МАМА: ТИ ТУРБОТЛИВА І ДИВНА, І НАПРОЧУД...

«І напрочуд... І напрочуд...» — механічно шепочуть губи, а мозок гарячково підшукує точну риму. Та, як на зло, ніщо не йде в голову, окрім якогось безглузлого означення: «примітивна». Ви сердитесь, хмурились, але так ні до чого кращого й не додумуєтесь.

О, які жорстокі ви, муди творчості!

В. КЛЕНЦ.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ПОСЛІДОВНИК — мисливць.
ГОРНИЛО — бульдозер.
ПЕРЕКОТИПОЛЕ — трактор.

Леонід ЛАЩЕНКО.
м. Тараща
Київської області.

РОЗВАГА — розфасувальник продуктів.
ЗАВІРЮХА — печатка.
ДНИЩЕ — довгий літній день.

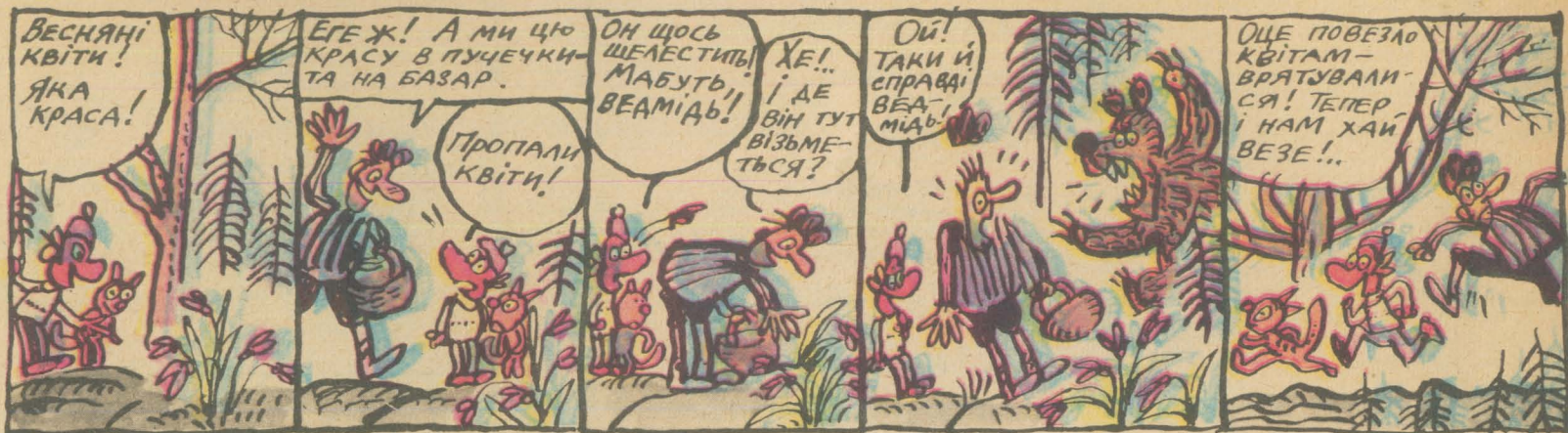
ПРЕЛЮДІЯ — виступ на зборах.
ПІДСТАВКА — додаткова оплата, премія.

Микола НЕТЕСА.
м. Гребінка
Полтавської області.

ЛИСТОПАД — поштова скринька.
СКРИПКА — незмашена хвіртка.

І. РУСНАК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДРУЗІ

Іванкові та Степанкові хотілось чогось холоденького: газованої води, квасу чи морозива. Та черги біля автоматів газводи й цистерн із квасом були такі довгі, що хлопчаків навіть не зупинялись біля них. Надібали нарешті кіоск «Морозиво», де людей було не дуже багато.

— Ух, жарко, — мовив Іванко. — Десять порцій морозива з'їв би.

— Можна захворіти, якщо багато з'їси, — розважливо сказав Степанко. — То ж бо й воно, — з жалем промовив Іванко і простягнув продавщиці гроші: — Мені дві порції.

Степанко понишпорив по кишенях і, розгублений та сумний, відійшов від кіоска.

Іванко, ласуючи «Каштаном», поцікавився:

— А ти чому ж не купив? Чи не вистачило морозива?

— Гроші десь загубив, — неохоче мовив Степанко.

— Ех ти... Треба пильнувати. Ну, ходімо швидше. Наш тролейбус підійшов. У парк поїдемо.

У тролейбусі було вільне тільки одне місце, і Степанко, який сів першим, щільно присунувся до стіни, даючи місце й Іванкові.

— Молодець! — похвалив хлопця дідусь, що сидів позаду. — Сам сів та ще й товариша посадив.

Іванко відгукнувся:

— Інакше й бути не може. Ми ж друзі. Адже так, Степанку?

— Так, — сказав той, намагаючись не дивитись на дві порції морозива в Іванкових руках...

Віктор МУРАВЬОВ.

НАЙВАЖЧА РОБОТА

Андрійко вийшов на вулицю з новеньким футбольним м'ячем.

— Ух ти! — оточили його хлопці.

— Хто тобі купив? — запитав Василько.

— Бабуся! — відповів Андрійко.

— А за віщо? — поцікавилися товариші.

— Заробив! — гордо сказав Андрійко. — Я учора вдома найважчу роботу виконував.

— Мабуть, дрова рубав? — допитував Василько.

— Ні.

— То, може, воду носив?

— Та ні! — відмахнувся Андрійко.

— Ну, то що ж ти робив? — дивуються хлопці.

— Я цілий день бабуся слухався! — сказав Андрійко і переможним поглядом обвів товаришів.

Микола КОЛЕСНИКОВ.

МИШОЛОВ

Кіт Васько хвалився їжаку:

— Побував я вчора на току.

Там мишви, признаюся тобі,

Більше, ніж листя на вербі.

— Ну оце вже ти пополював!

Штук зо двадцять, мабуть, упіймав?

— Ні, спіймать я жодної не зміг,

Та на смерть перелякав усіх!

Петро СОРОКА.

ЯК КОМАР ЗБИРАВ НЕКТАР

Говорив Бджолі Комар,
Що і він збирає нектар,
Що за день
З квітучих нив
Вулик меду наносив.

І повірила Бджола,
Задзвеніла, загула.
А Комарик полетів
В синій луг кусать корів.

Довго б він
Літав, дударив,
Тільки кінь хвостом ударив.
Вже нікуди не летить,
Перев'язаний лежить.

ВЕДМЕЖА ГРАМОТА

Від радості —
Ведмідь співав,
Бо вчора на базарі,
Цікаву книгу він придбав,
Як люди їжу варять.

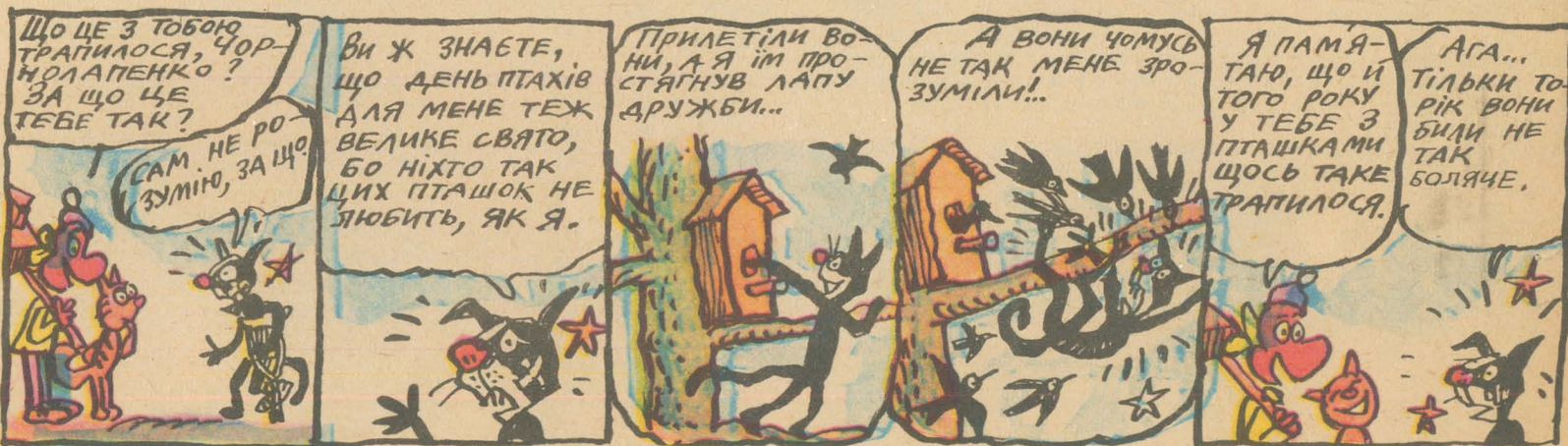
Прийшов додому,
Сів на пеня,
І дивну книгу цілий день
Розважливо читає.

А в книзі тій —
Рецептів, страв:
Як смажить рибу, сало...
Але Ведмідь чомусь бурчав,
Чогось не вистачало.

А дочитавши до кінця,
Зітхнув, ревнув сердито:
— Нема в цій книзі
Ні слівця,
Як треба мед варити.

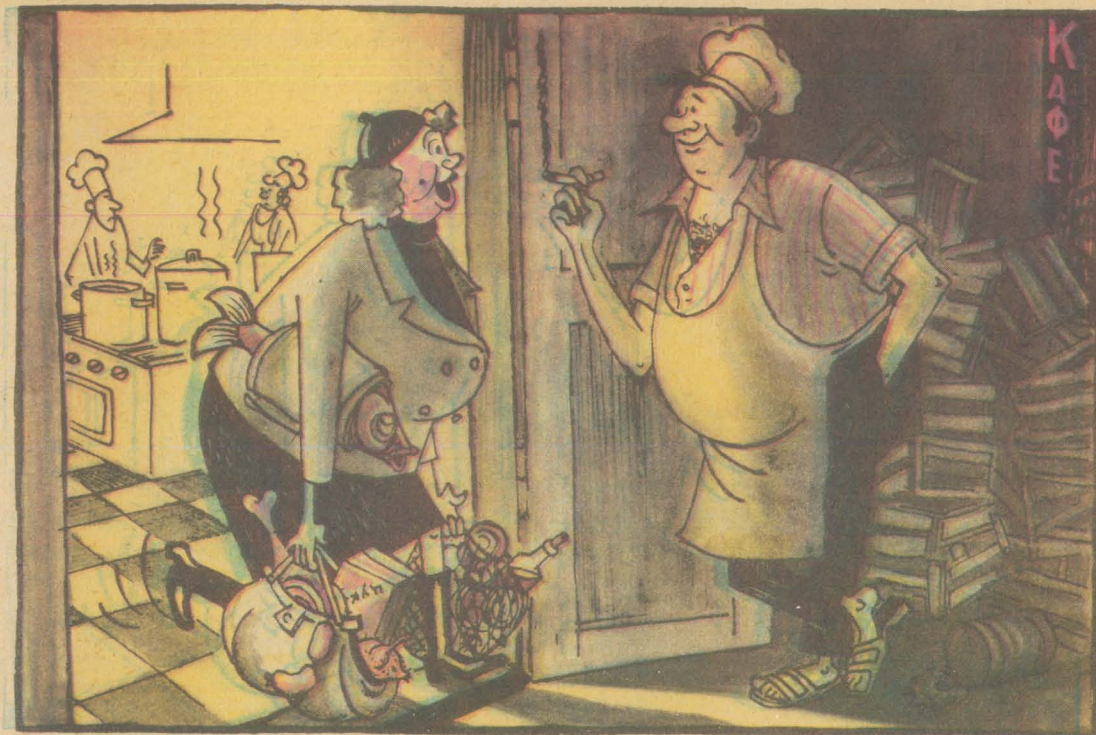
Григорій КОВАЛЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Казка

про перспективну невісточку

— От що значить сила звички: варила удома борщ і недовклала двісті грамів м'яса!..

У славному граді Полтаві жили-були старий зі старою. Жили вони собі, поживали, хліб-сало жували, добро наживали, а заодне й спадкоємця ростили — синочка Івасика.

Минали літа. Все нижче до землі пригиналися батько з матір'ю, натомість впевнено розпрямляло плечі, набираючись молодечої сили, їхнє чадо. Прямісінько на очах перетворювався Івасик на ставного парубка, котрому вже час і про майбутнє подумати.

Тож одного сонячного ранку, зваживши на отрочий вік свого пестунчика, і покликав батько сина до світлиці. Посадовив навпроти себе у крісло, лагідно мовив:

— Прийшов твій час, Іване. Дорослий ти в нас. Отже, про серйозні речі думати мусиш. Хлопець ти, вважаєш, на порі. Незабаром і дружину в дім приведеш, сім'єю обзаведешся. Тому хочу я слушну пораду дати. Як подругу життя собі обирати. Щоб, затам, була і розумна, і роботяща. Щоб уміла, як то люди кажуть, до сімейного бюджету і свою чесну копійку докласти...

І батько, задоволений власним вступом до задушевної розмови, вже мав намір перейти до її основної частини, а саме — яку професію повинна мати дружина, — як тут син, лінкувато позіхнувши, обірвав його:

— Ех, батьку, слухаю я оце вас та й думаю: патріархальний ви у мене, як кам'яна сокира. Всі ваші думки я наперед знаю. Либонь, почнете мене за якусь текстильницю або мулярку сватати? Не вийде! Не в них тепер щастя. От ви все своє життя чесно працюєте — від зарплати до зарплати. Ну й що? Правда, теж, слава богу, не бідні. Але, скажу, живе

ви якось нецікаво, без шику. А походили б з моє по наших міських ресторанах, тоді б, напевне, знали: прибутковішої дружини, аніж офіціантка, на сьогоднішній день немає. А яке життя у неї! Музика, шампан, лангет! Словом, за офіціантку голодним ніколи не будеш. І, між іншим, така дружина завжди ще й свіжу копійку додому принесе. Як? Звідки? Усе базується на обрахуванні клієнта.

— ?!

— Елементарний приклад, — вів далі потенційний претендент на руку і прибуток працівниці ресторанної зали. — Офіціантка Нікітан з ресторану «Лілея» лише на одному столику за одним заходом більше шести карбованців має. А її подруга — бармен Бобрикова — тільки на простеньких тонізуючих напоях добру дешицю щодня заробляє, не кажучи вже про коктейлі. А це — мистецтво! Або візьміть офіціантку Назаренко із тієї ж таки «Лілеї». Ця ресторанна мадонна з однієї порції м'ясного асорті дві робить. А от до офіціантки Лопатко з «Туриста» гроші, вважаєте, самі пливають. Попроси-

ли якось гості, котрих вона обслуговувала під час весілля, нарізати ковбаси «московської», так вона подала ту ковбасу на сусідній столик. За окрему плату, звичайно. Отож уявляєте, тату, що значить мати подібну невісточку? Але це ще не все. Це тільки, так би мовити, сольні номери. Зате якщо, скажу вам відверто, офіціантка з богом у голові і вчасно зуміє організувати дует з куховаркою, то тут така пісня виспівується, що встигай лише бабки рахувати. Як це роблять, приміром, Петренко та Стороножко, Кольчик та Клишко з ресторану «Театральний», Артеменко та Федій з «Полтави», Ізотова та Трипольська з «Туриста». У них, тату, під кінець зміни до пальців налипає по стільки карбованців, що на курортну декаду вистачить. Судить самі: одна махлює на порціях, друга ті порції клієнтам підносить, та ще й обраховує. Зиск — навпіл...

— Так за це ж і у далекі місця загуркотити можна, — сплеснув руками старий. — Нам, сину, ще тільки криміналу в хаті не вистачало!

Але Івасик, і оком не змигнувши на батькову репліку, переконливо мовив:

— Ет, за це не хвилюйтесь. У наших ресторанах ще ніколи нічого подібного не траплялося. І все завдяки адміністрації. Ці добрі тьоті й дяді завжди дружно стають на захист своїх кадрів. Яких тільки баечок від них не почуєш. Мовляв, офіціантка і помилилася випадково, і трошки недобачила, і взагалі перевтомилася... А ви кажете — кримінал... Отож, тату, надалі залиште своїх штукатурниць у спокої. Я вирішив: одружуся тільки з офіціанкою.

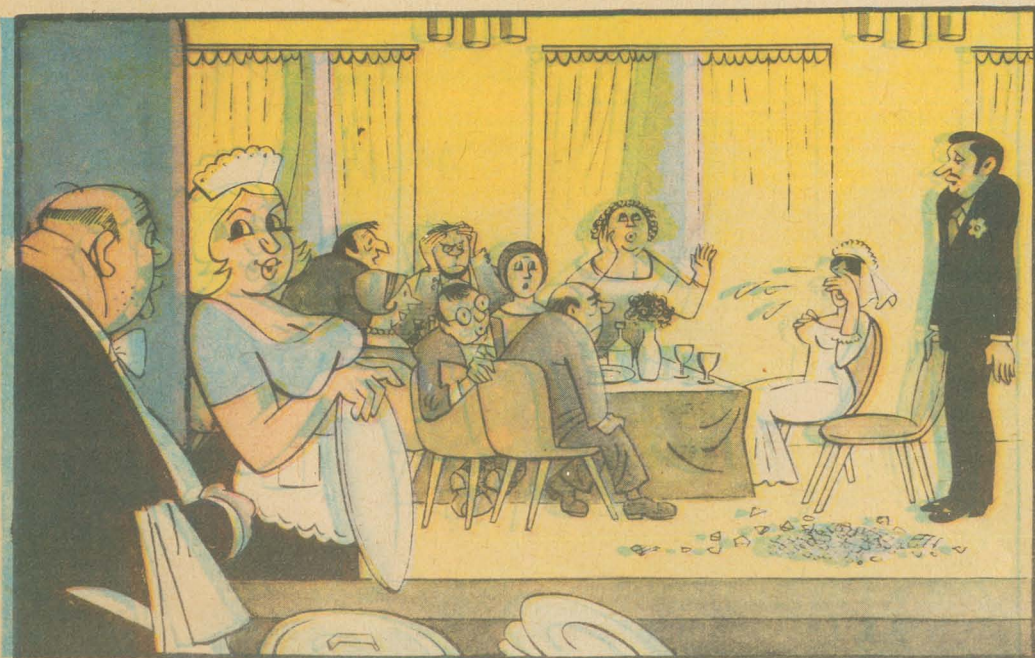
Батько як вирячив очі на свого синочка під час його несподіваного — для тата — виступу, так і застиг, не в змозі й слово мовити. І одна лише думка гостро шпигала його: коли ж це він із своєю старою та припустився якоїсь серйозної похибки у вихованні чада? Про похибки у вихованні кадрів, припущені керівниками полтавських закладів громадського харчування, старий, природно, у ту мить не думав. Та, мабуть, це можна зрозуміти...

На цьому нашій казочці про старого і його молодого, та раннього Івасика кінець. А от казочка про перспективних невісточок із деяких полтавських ресторанів, — завдяки безпринципності їхніх керівників, усе ще тягнеться...

Казку переповіли:

М. ОВЧАРЕНКО, старший інспектор
Полтавського міського відділу
внутрішніх справ, майор міліції.
Ю. ІЩЕНКО, спец. кор. Перця.

Мал. А. ШЕРБАКА

— Що там таке сталося?
— Та наречений, либонь, з глузду з'їхав: розбив на щастя кришталеву вазу!

АБИ НЕ ГОСТІ

В одній хаті відзначали іменини. Гостей нагукали — чи не все село. Одні відходять, інші приходять. Гуляли, мабуть, з тиждень. Нарешті розійшлися. Господарі полягали спати. Опівночі дружина будить чоловіка:

— Іване, чуєш, здається, хтось лізе до хати, може, то злодії...

Іван перевернувся на другий бік, буркнув:

— Спи спокійно, злодії — то нічого, аби не гості...

Повідомив О. МАРЧЕНКО.
м. Запоріжжя.

ЯК БАТЬКО?

Зустрілися два приятелі, котрі давно не бачилися.

— Як живеш, Миколо, чи одружився вже?

— Ні, ще не одружився, — відповідає.

— А батько як?

— А батько давно одружений!

с. Червоний Кут
Гадяцького району
Полтавської області.

Повідомив М. ГУЗЬ.

— А я сказав, що загубив у траві десять карбованців.

Повідомила В. ПАНІНА.

с. Кав'яги
Валківського району
Харківської області

ПЛОДИ ВИХОВАННЯ

До переповненого трамвая заходить літня жінка. Вона звернулася до опекуватого підлітка:

— Хлопче, хіба ти не можеш піднятися?

— Звичайно, можу... Але ж, як тільки я піднімуся, ви одразу сядете на моє місце...

Повідомив В. ЛАНДИШ.
м. Хмельницький.

Тітка знайшлась

ГУМОРЕСКА

Ми жили тільки з мамою, татом і дідусем. Я скучала, бо в усіх дітей є сестрички й братики, а в мене — нікогінськи, самі ляльки. Але ж вони неживі. Тоді дідусь привів нам нову бабусю. Таку молоденьку й тоненьку, як наша мама. Тільки розмальована, як моя лялька Аза. Мій тато як побачив бабусю, то чомусь дуже розсердився, все ходив та плювався, а потім сказав дідусеві:

— Вона тобі треба була, ця фіфа?

А дідусь йому відповів теж сердито:

— А хто ж мою сиву голову догляне?

Тато знову дідусеві:

— Так вона ж моя ровесниця. Що люди скажуть?

Дідусь аж ногою тупнув:

— Нехай що хочуть, те й кажуть. Мені начхати!

Я сам собі хазяїн!

— Гляди, щоб потім потилиці не чухав! — тато до дідуса. — Думаєш, вона за тебе заміж вийшла? За твою ошадну книжку!

Тато, видно, не розібрався. Хіба можна за книжку заміж виходити?

Я запитала дідуса:

— А Фіфа в нас завжди житиме?

Дідусь чомусь зблід, затрусився та як крикне на мене:

— І ти, шмаркاته, туди ж? Бач, ще й воно тямкає!

Тоді я пішла до нової бабусі і її запитала:

— А ти, Фіфо, завжди в нас житимеш?

— Який це тебе дурень навчив так говорити? — погладила мене бабуся. — Я Надія Сергіївна, а не Фіфа! Затирила?

Я затирила, але бабусю все одно називала Фіфою. Вона мені дуже сподобалась, бо ніколи нічого не робила і все підмалюувалась.

— Ти схожа на Азу, — сказала я бабусі.

— На яку Азу? — вилупилась на мене Фіфа.

— На мою ляльку. І так само пахнеш клеєм.

— Дурниці городиш, — сказала бабуся, поглянувши в дзеркало. — Твоя Аза — пластмасове бархало, тому й клеєм пахне. А я жива істота. І пахну не клеєм, а духами.

А я й не знала, що бабуся істота. Аж соромно. Я вже така доросла, а ще дуренька.

Жили ми та й жили. Але у бідної бабусі чомусь опух і заболів живіт і її в лікарню забрали. Дідусь геть засумував і все сидів у своїй кімнаті. Навіть не снідав разом з нами. А через день тато мені каже:

— Радій, доню, в тебе тітка знайшлась.

— Яка тітка? Де? — запитала я в тата.

— Наша нова бабуся народила.

— А як ми тітку назовемо? — кинулась я до дідуса, що сидів на стільці і підтримував руками голову. Видно, вона йому розхиталась й боліла.

— Не тямкай! — сердито сказав дідусь.

І чого він так розгнівався? Я ж не тямкала, а тільки спитала. Бо цікаво. Скоро Фіфу привезли з лікарні. На таксі. З моєю тіткою. Манюсінкою такою. Я почула, як дідусь, відпустивши голову, сказав бабусі:

— Це вже занадто!

А бабуся йому:

— А ви як думали, тільки солодке їсти?

Це мене здивувало. Наш дідусь цукру ніколи не їсть, бо в нього діабет. А Фіфа йому солодким тече. Тато мій сказав дідусеві:

— Спасибі за сестричку! Може, ще й братика чекати?

Дідусь тільки носом зашморгав і пішов у свою кімнату.

Тітку мою назвали Танею. Мені це так сподоба-

лось. Я в дворі всім дітям хвалилася, що в мене є тітка манюсінка. А вони не вірять, кажуть, що манюсінки тіток не буває.

— Правда ж манюсінки тітки бувають? — запитала я в дідуса.

— Хоч ти не лізь в душу, чортеня! — гримнув дідусь і схопився за голову. Щось таки в нього з тією головою.

Як тітка Таня трохи піросла, то бабуся все кудись бігала, а її на дідуса залишала. Бабуня зодягнеться гарно, підмалюється та й біжить. А дідусь питає:

— Ти куди це?

— У кіно, — каже Фіфа і сміється.

— Ти ще кавалера собі заведи, — знову дідусь.

— А я вже завела, — каже Фіфа і ще дужче сміється.

Дідусь швидко втомлювався, тому з тіткою Танею завжди бавилася я. Вона така гарнесенька, тільки часто мокріє. Все її перевдягай.

Згодом до бабусі почав приходити якийсь дядько. З вусами і довгим волоссям. Тільки дідусь, з хати, а він уже й тут. Я з тіткою бавлюсь, а Фіфа з дядьком у кімнаті. Бабуся все сміється, ніби її лоскотує.

Я розказала дідусеві про вусатого дядька, а він почервонів увесь та до бабусі з криком:

— Хто в тебе був?

— Брат, — каже бабуся.

— Ти ж казала, що в тебе ніякої родини! — сердиться дідусь.

— Так це ж двоюрідний, — пояснює бабуся.

— Звідкіля він узявся? — допитується дідусь.

— У командировку приїхав! — вже й бабуся кричить.

— Так чого ж ти його при мені не приводиш? — тупає дідусь.

— Бо не хочу такого чоловіка показувати! — тупає й Фіфа.

— А хіба я з рогами? — кричить дідусь.

Тут бабуся як розсміється, як розсміється:

— А ти йди та в дзеркало на себе подивись. Може, що й побачиш!

Та дідусь не пішов дивитися в дзеркало, а попросив, щоб йому дали крапель. Та й сів і знову руками за голову взявся.

Так ми жили й жили собі. Бабуся все в кіно ходила з вусатим двоюрідним братом, дідусь усе хворів, а я з тіткою бавилася. Потім дідусь усе сварився й сварився з бабусею. І вона нас покинула. Дідусь, мама й тато ходили на суд. Тільки мене й тітку не взяли з собою. Сказали, що дітям туди не можна. Додому повернулися сердиті. Увесь вечір мовчали. У дідуса руки трусилися, аж виделка цокала по зубях. А тато сказав йому:

— От і доплигався!

І навіщо він так? Дідусь ніколи не пливав. Це Фіфа доплигалась.

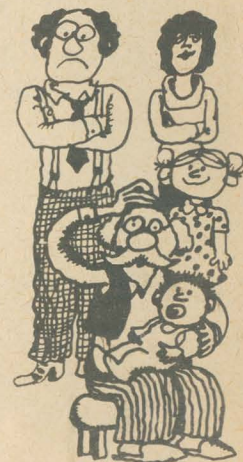
Але одного разу вона таки приїхала до нас. З тим вусатим і чубатим двоюрідним братом. Великою машиною. Вони винесли з дідусевої кімнати шафу, сервант, навіть килим здерли зі стіни. А дідусь їм нічого не сказав. Тільки все таблетку якусь смоктав та за груди тримався.

Я так налякалась. Думала, що й тітку Таню заберуть. Аж ні, не забрали. Нам залишили. Фіфа тільки цмокнула її в голівку і сказала:

— Залишайся, тут тобі буде добре.

Тепер тітка на моїх руках. Тільки хто ж її доглядатиме, як ось у школу піду?

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ДЛЯ ШКОЛЯРИКІВ

У західнонімецькому виданні «Вербешпігель» було вміщено рекламну об'яву одного магазину, яка гласила: «Увага, школярі! У нашому магазині ви знайдете багато речей, які знадобляться вам у навчальному році: канцелярські товари, письмові приладдя, газети й журнали, тютюнові вироби, широкий вибір лубок і запальничок...»

ОБМІН ЛЮБ'ЯЗНОСТЯМИ

Італійський журналіст Уго Воллі знаний своїми гострими рецензіями на театральні вистави. Щоб якось уразити нещадного критика, актриса Адріана Леті послала йому незвичайний різдвяний подарунок: у гарній святковій упаковці — кінський кізяк.

У відповідь журналіст послав актрисі орхідею — чудову квітку, дуже шановану цінителями всього прекрасного. До неї він долучив записку: «Кожен дарує те, що він має».

ПРОСТА АРИФМЕТИКА

Одному дев'ятилітньому мешканцеві Рима зуби допікали, і батьки повели його в клініку до зубного лікаря. Тут пацієнта, як і годиться, зареєстрували, а батькам сказали: «Зайдіть років через вісім». При тому розтлумачили: черга їхнього сина 8165-та. Із тих пацієнтів, за кого платить страхова каса, вони приймають не більше трьох за день. А дев'ятилітній пацієнт належить саме до тієї категорії, які розраховуються за лікування не із власного натоптаного гаманця, а уповають на страховку.

З ЛЮБОВІ ДО БЛИЖНЬОЇ СВОЄЇ

Як повідомляє іспанська газета «Панс», податкове відомство міста Чикаго вельми зацікавилася фінансовою діяльністю американського кардинала Коуді. Виявляється, що в чужинному серці того слуги господнього знайшлося місце не тільки для любові до всевишнього. Відгукуючись на ті сердечні поривання, святий отець накинув оком на церковні фонди і щедрою рукою уділив із них мільйон доларів одній своїй далекій родичці. Щоправда, тут він усе-таки не погіршив проти заповіді господньої, яка велить возлюбити ближнього свого, як самого себе, бо та далека родичка була кардиналові ще й дуже близькою «по-другому».

576 років

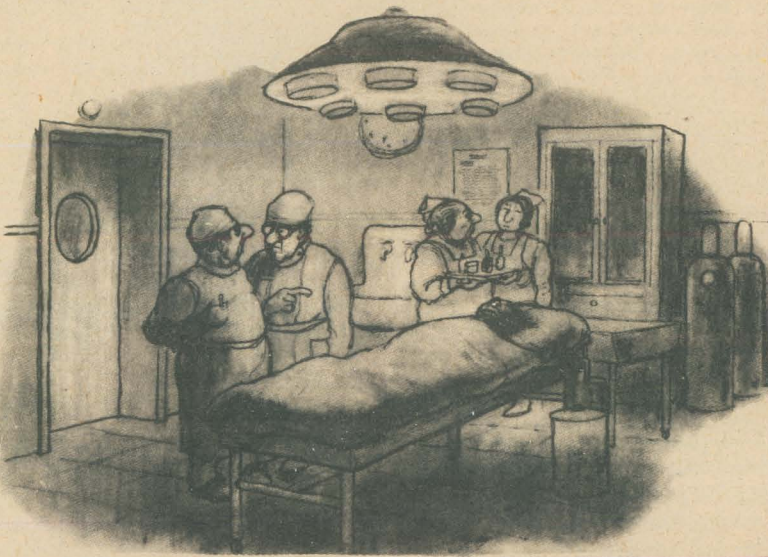

ОЦЕ — МИЛОСЕРДЯ!..

Власника одного тайландського готелю звинуватили у крадіжці 277.021 бат (приблизно 12 тисяч доларів) і засудили до ув'язнення. Але доля все-таки усміхнулася йому. Під час розслідування він дав інформацію, яка виявилася для слідства вельми корисною. Це було враховано.

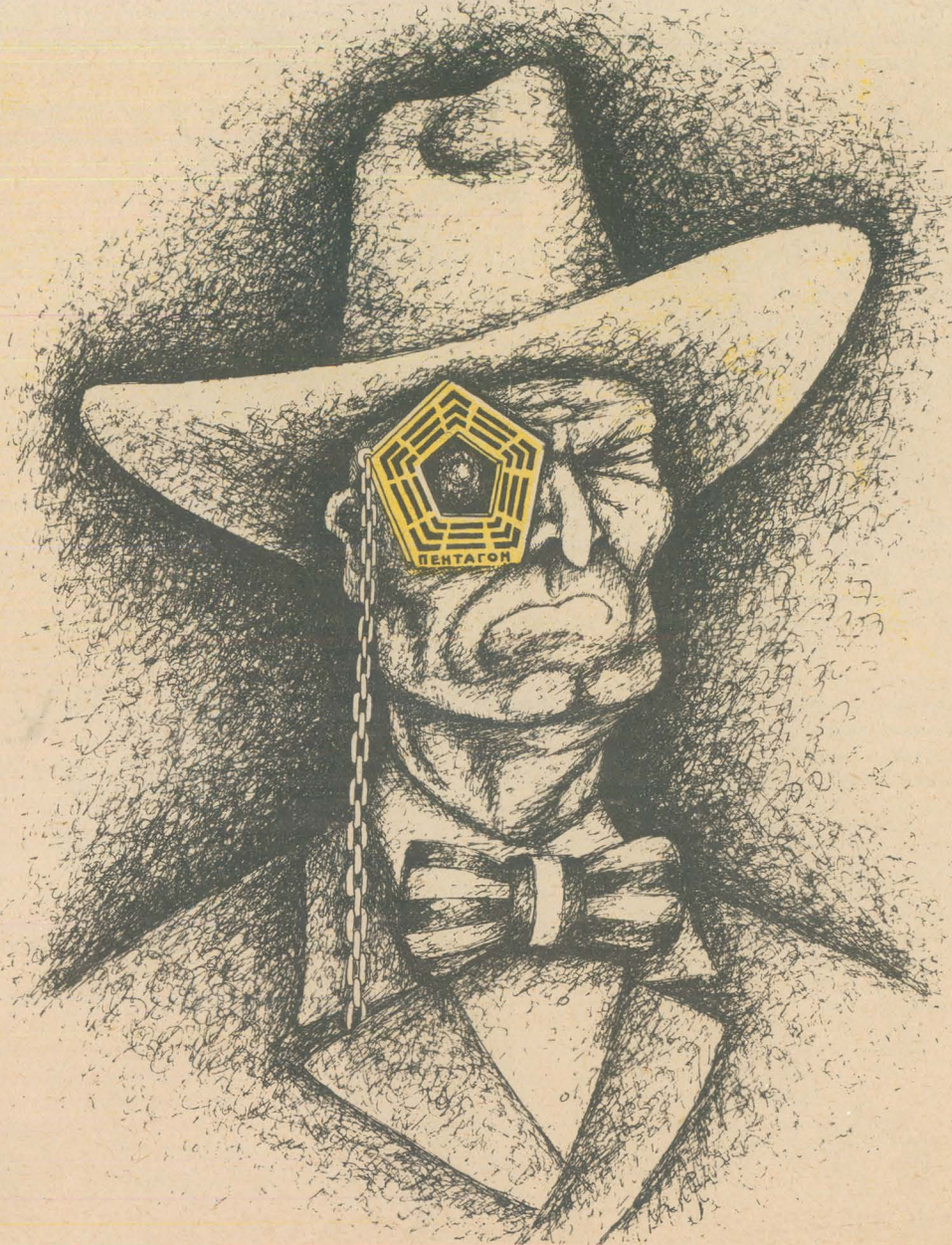
Як повідомило тамтешнє інформаційне агентство, справу переглянули, і засудженому скоротили строк відсидки — з 865 до 576 років.

Мал. Олівера ХАРІНГТОНА
(журнал «Ойленшпігель» — Берлін)

— Цей негр потрапив у автомобільну катастрофу. Для наших друзів — військових хіміків — добра нагода випробувати на ньому дію нервово-паралітичного газу...

Мал. Є. МИЛУТКИ

Модний монокуляр американського політика.

Друже Перче!

Як відомо, будь-яке друковане видання має конкретну мету.

— І це закономірно. Та от потрапляє до наших рук новий телефонний довідник, підготовлений зв'язівцями міста Тернополя. Знайомимося з цим виданням і бачимо, що його автори згадану закономірність чомусь проігнорували. В довіднику часто-густо переплутані ініціали абонентів, як це сталося зі мною. Повний хаос із номерами підприємств, організацій, установ. Дзвоню, приміром, начальникові нашої житлово-експлуатаційної контори № 6 — потрапляю на завод...

От і доводиться думати-гадати: з якою метою видано цей друкований брак? Припущень може бути багато. Ось одне з них. Можливо, хтось із тернопільських зв'язівців, причетних до видання, про яке йдеться, вельми симпатизує нашому начальникові ЖЕКу і вирішив зробити йому приємну послугу. Розрахунок простий: менше буде дзвінків, менше скарг... Зручно? Може, кожусь і зручно. Тільки не абонентам.

І. ДЕМ'ЯНЧЕНКО,
персональний пенсіонер
республіканського значення.

Пишуть тобі робітничі Кременської баянної фабрики. Чекаємо на тебе в гості. Колектив наш жіночий, дружний. Прохасмо тільки, не обтяжуй себе подарунками, а особливо квітами. Вони однак зі'януть, поки доїдеш з Києва на Ворошиловградщину. Краще прихопи пару віничків і щіточок. Бо це такий дефіцит на фабриці, що наше керівництво геть із ніг збілося, а дістати ніде не може. Доводиться прибирати робочі місця чим попало. Виникає проблема, і коли підходить час отримувати новий спецодяг. Його чомусь не виявляється на складі.

І знову дирекція нашої фабрики розводить руками. Далі справа не йде.

Робітничі цеху механіки і міхів Кременської фабрики баянів — усього 20 підписів.

Про те, що у нас велика увага приділяється охороні навколишнього середовища, ми добре знаємо. Тому й вирішили порушити клопотання, щоб нашу вулицю оголосили заповідною. Ось уже три роки оббиваємо пороги міськвиконкому, комбінату комунальних підприємств. Просимо, благаємо: «Або оголосіть нашу вулицю заповідником, бо ж он яке гарне на ній болото, або впорядкуйте її».

На жаль, ніхто до наших пропозицій не прислухається. Може, ти, Перче, допоможеш?

Жителі вулиці Космонавтів
міста Василькова
Київської області.

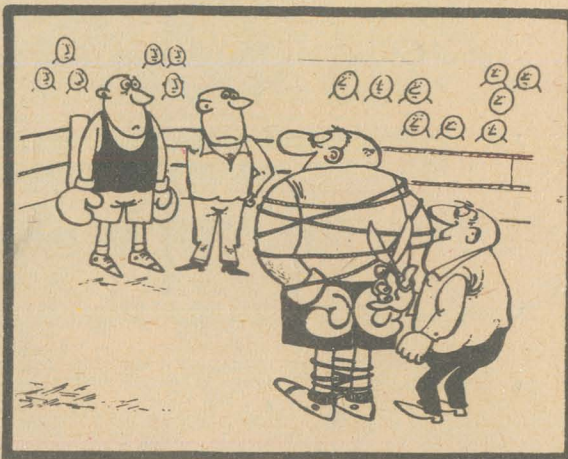
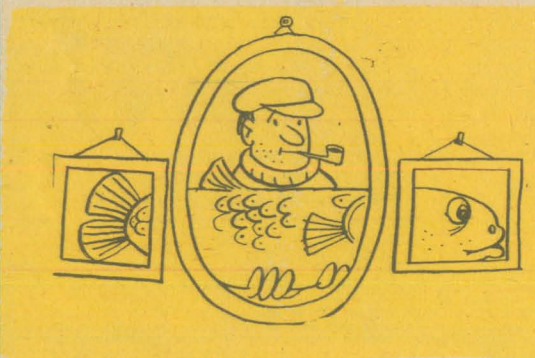

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ІСІ ПАРІ» — Париж.

— А цей намордник вашому песикові підійде?

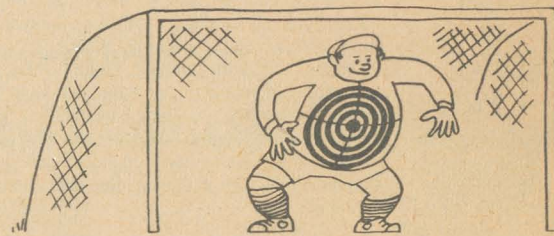
Без слів.

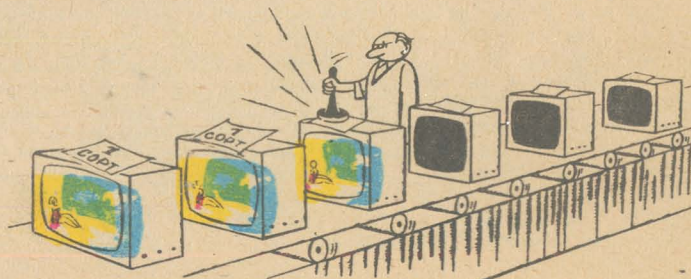
— Це ви?! А ваша дружина ще й досі з вами по телефону балакає!..

Провідали...

Без слів.

Без слів.

ІРОНІЗМИ

- Пам'ятайте: всього запам'ятати неможливо.
- Коли йому в гостях говорили: «Почувайте себе як удома», — він обливався холодним потом.
- Від компліментів до аліментів — один крок.
- Кар'єрист скаржився, що службові сходи не можна замінити ліфтом.
- Його постійною точкою опори була буфетна стойка.
- Не давайте дрімати своїй совісті, інакше вона може заснути.

Юрій РИБНИКОВ. Володимир ХРИСТОВИЙ.
м. Горлівка.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Те, що ви бачите на ваших екранах, — не магазин на колесах, а звичайний пасажирський автобус. Один з тих, котрі ходять міжміськими маршрутами, зокрема, Київ — Димер. Той, хто розпорядився намалювати на його боці отакий чудернацький напис, мабуть, вирішив, що це — страшенно дотепно. Уявляєте: посідають пасажири у такий автобус і починають один одного розважати:

- Гей ти, капуста голова!
- Що скажете, громадянине гарбуз?
- Від лантуха з просом чую!

Чемно. Культурно. І головне — весело.

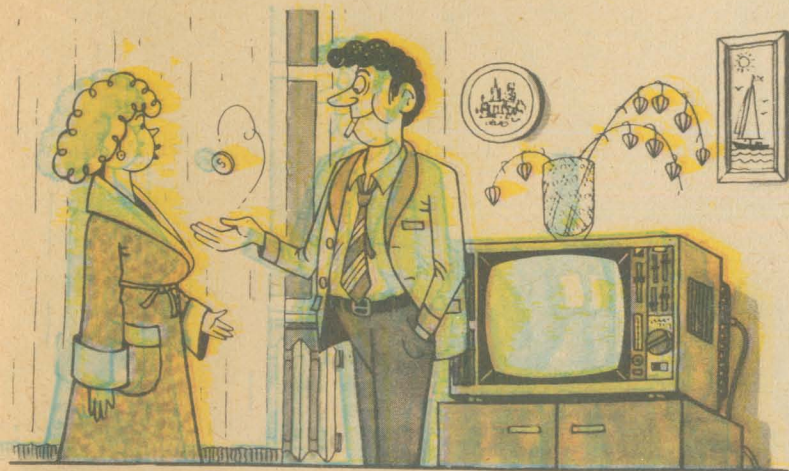
А що, як почин буде підхоплено, і на заводських та фабричних автобусах, відповідно до їх профілю, з'являться такі написи, як, скажімо, «Черевики», «Отрутохімікати», а на морських пасажирських теплоходах — «Оселедці» або «Тюлька маринована». Ото сміху буде!

Але, здається, керівники Київського управління пасажирського авто-транспорту насмішили й без того. Устругнули, що називається, курям на сміх.

На цьому, товариші, — до побачення. До наступного телебачення!

Отсканировал reduktor.org
для rutracker.org

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Якщо орел — дивимось кіно, решка — футбол!

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 7 (1121)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.03.82. Підписано до друку 30.03.82. БФ 10730. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.588.500. Зам. 0988.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

СТРАШНО ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

«ОГОЛОШЕННЯ»

31 грудня 1981 року буде працювати баня для чоловіків і жінок разом. Виконком.

Надіслав П. СИЛЯНСЬКИЙ.

«Завдяки зусиллям охоронців природи щорічно збільшується кількість мешканців полів та лісостепу: лосів, козуль, диких інспекторів, єгерів, зайців, фазанів».

(3 районної газети).

Надіслав П. ЗАЛОЗНИЙ.

«Мамонт після тривалих переговорів з німецькою кампанією поповнив колекцію унікальних експонатів природничого музею».

(3 районної газети).

Надіслав Ігор БОЙЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Для інвалідів Великої Вітчизняної війни та сімей загиблих воїнів, що живуть у селі Переймі, Балтський райсоцзабез щороку виділяє по рознарядці дрова. А голова Переймівської сільради Щербина І. Г. гроші за дрова і в минулому, і позаминулому роках зібрав, але дров досі так і не видав. Про отаке, м'яко кажучи, дивне поводження голови сільради йшлося у замітці «Коментарі поетичні про справи прозаїчні» (№ 20 журналу за минулий рік).

Після виступу Перця секретар Одеського обкому Компартії України тов. Бондаренко повідомив, що замітку обговорено на бюро Балтського райкому партії. За допущену тяганину та безвідповідальність Щербини І. Г. оголошено догану. Таке ж партійне стягнення одержала і голова районної планової комісії Калініна. Суворо вказано секретареві парткому колгоспу «Росія» Асауляку та голові правління цього колгоспу Кравцю. Усім інвалідам Великої Вітчизняної війни та сім'ям загиблих, які потребували палива, дрова завезено.

◆ Неодноразово просили мешканці вулиці Київської у місті Новомосковську працівників комунального господарства і міськвиконком, щоб полагодили вуличне освітлення, та кожного разу у відповідь чули чергову обіцянку. Тоді вони написали листа до редакції, якого й було опубліковано у «Перці» № 22 за 1981 рік.

Як повідомив заступник голови виконкому Дніпропетровської облради А. І. Гергель, нині вулиця Київська освітлюється. А начальникові комбінату комунальних підприємств міста Новомосковська Бабичеву Н. Т. за несвоєчасно вжиті заходи по ліквідації аварії оголошено догану.

◆ Раніше колгоспники колгоспу «Радянська Конституція» (село Більчине на Хмельниччині) підвозили своїх дітей до дитсадка, що у сусідньому селі Більчинка, автобусом. А потім, послаючись на те, що автобус поламався,

керівники колгоспу перестали його давати. Лист про це надійшов до Перця.

Голова Ізяславського райвиконкому К. Й. Бачинський повідомив редакції, що порядок наведено, і нині, як і раніше, малюків дитсадка щоденно підвозить колгоспний автобус.

◆ Очевидно, завідувача нашим клубом Патенко Г. Г. вважає себе незамінною, бо, скільки ми не скаржилися на її байдуже ставлення до своїх обов'язків, вона нічого не робить, тільки замок регулярно чіпляє на двері клубу. Так писали у своєму листі до Перця колгоспники з села Заськи (Житомирська обл.).

Як повідомив редакції завідувач Овруцьким райвідділом культури тов. Шмаюн, факти, вказані в листі, підтвердились. За байдуже ставлення до роботи Патенко Г. Г. з посади завідувача клубу звільнено.

◆ У селі Нижні Ворота (Воловецький район) через річку Латорицю поламався міст. Спробували мешканці самі його полагодити, але вийшла така кладочка, що боязко до неї й підійти. А сільські керівники та райвиконком на скарги жителів села не реагують. Лист про це одержала редакція.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Закарпатської облради Б. О. Молнар повідомив, що будівництво мосту у селі Нижні Ворота вже повністю завершено і його здано до експлуатації.

◆ Учні Олександрійського (Кіровоградщина) сільського професійно-технічного училища № 3 написали редакції про те, що їм доводиться мешкати на приватних квартирах, бо гуртожиток для них ніяк не добудують.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Олександрійської райради О. І. Молчанова повідомила, що будівництво гуртожитку вже закінчено. Всіх учнів, що потребують житла, поселено до гуртожитку.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У ВСІ БАРАБАНИ